

2

GLASUL BISERICII

REVISTA OFICIALĂ A SF. ARHIEPISCOPII A BUCUREȘTILOR
ȘI A SFINTELOR EPISCOPII A BUZĂULUI ȘI DUNĂRII DE JOS

APARE CU BINECUVINTAREA
ȘI SUB INDRUMAREA I. P. S.
J U S T I N I A N
PATRIARHUL ROMINIEI

3

MARTIE

ANUL XIII

1954

GLASUL BISERICII

REVISTA OFICIALĂ A SFINTEI ARHIEPISCOPII A BUCUREȘTILOR
ȘI A SFINTELOR EPISCOPII A BUZĂULUI ȘI A DUNĂRII DE JOS

APARE CU BINECUVÎNTAREA ȘI ÎNDRUMAREA I. P. S. PATRIARH JUSTINIAN

Redacția și Administrația : Secția Culturală a Sf. Arhiepiscopii a Bucureștilor

† JUSTINIAN

DIN MILA LUI DUMNEZEU ȘI VOINȚA CLERULUI ȘI POPORULUI DREPTCREDINCIOS, ARHIEPISCOP AL BUCUREȘTILOR, MITROPOLIT AL UNGRO-VLAHIEI, PATRIARH AL BISERICII ORTODOXE ROMÎNE, LOCTIITOR AL SCAUNULUI DIN CEZAREEA-CAPADOCIEI ȘI PREȘEDINTE AL SFÎNTULUI SINOD AL BISERICII AUTOCEFALE ORTODOXE ROMÎNE,

Tuturor clericilor și credincioșilor noștrii agricultori : Har, mildă și pace dela Dumnezeu, iar dela Noi părintească binecuvîntare.

«Vinul inveselește inima omului, untul de lemn face să strălucească fața lui, și piinea întărește inima lui» (Psalmul 103, 15).

Iubiții mei fii sufletești,

Pămîntul este încă acoperit de zăpadă, dar iarna este pe sfîrșite.

Ne-a fost dat să trecem, în curgerea zilelor lunii februarie din anul acesta, prin încercări din cele mai grele, — peste țara noastră, ca și peste multe alte țări din cuprinsul continentului nostru, deslănțuindu-se o viforniță cumplită, cum alta n-a mai cunoscut ținuturile acestea de multe zeci de ani.

Vifornița a trecut repede, dar stăvilarele cerului s-au ridicat atunci, și peste întinderile nesfîrșite ale pămîntului nostru străbun s-au revărsat, valuri-valuri, uriașe troiene de zăpadă. Acum, sub bătaia razelor calde ale soarelui de martie, troienele acestea se micșorează dela o zi la alta și picătură cu picătură, în adîncurile pămîntului pătrunde umezeala cea atît de trebuitoare bunei și rodnicei dezvoltări a tuturor plantelor.

Pe neașteptate, pămîntul acesta va fi gata să se dăruiască plugarilor noștri harnici, ca să-i răstoarne brazdele și să-l pregătească pentru primirea feluritelor semințe. E vremea în care țărănimea muncitoare și înțeleaptă trebură să fie gata pentru îndeplinirea la timp și în bună rînduială a lucrărilor agricole de primăvară, căci ne este dat de Dumnezeu «cu trudă să ne hrănim și întru sudoarea feții să mîncăm piine, pînă cînd ne vom întoarce în pămîntul din carele am fost luați» (Geneza 3, 19).

Pentru aceea, Ne îndreptăm către voi gîndul și sfătulrea Noastră părintească și vă îndemnăm să purcedeți de îndată la pregătirile trebuitoare unei cît mai îmbelșugate rodiri a pămîntului în anul acesta, astfel

ca recolte bogate să se reverse în fiecare cămin unde sălășluiesc oameni truditari și bucuria mulțimii bucatelor să însenineze toate frunțile.

Cîrmuirea Statului nostru a întocmit de curînd o Hotărîre în care sînt arătate în amănunt lucrările ce trebuie făcute în această primăvară, pentru asigurarea unei recolte sporite a țarinilor, care să îndeplinească nevoile de hrană ale întregii populații din orașe și sate. Pămîntul, această «mamă a vieții trupești» ascunde în sine izvorul tuturor bunătăților și numai priceperea și sîrguința omului îl fac să dăruiască din plin roduri din bogatele sale vistierii. Numai celor harnici, cari se avîntă cu toată rîvna în muncă pricepută și stăruitoare, pămîntul se îndură să le răsplătească osteneala; pentru cei trîndavi, el rămîne «nepăsător și rece», aducîndu-le doar spini și pălămidă.

Iubiții mei Tii duhovnicești,

După cuvîntul Sf. Scripturi, noi oamenii «din pămînt ne scoatem hrana» (Psalmul 103, 14). Deaceia de multe mii de ani, pămîntul hrănește milioane și milioane de oameni.

Trudînd singuri, înaintașii noștri n-au izbutit niciodată să scoată din pămînt rod îmbelșugat. Le-a lipsit pentru aceasta nu numai puterea, dar și cunoașterea deplină a meșteșugului plugăriei, după cum le-au lipsit și uneltele cele mai potrivite, cu ajutorul cărora să biruiască zgîrcenia pămîntului.

Astăzi, noi sîntem însă mai înlesniți în munca noastră de pe întinsul ogoarelor. Putem ușor să ne dăm mîna în gospodăria colective și în întovărășiri de muncă, adunînd laolaltă fișiiile de pămînt stăpînite de fiecare. Pe aceste trupuri mari de pămînt se pot mișca în voie tot felul de mașini și unelte agricole, care să ușureze munca omului și să-i facă traiul mai lesnicios. Cîrmuirea Statului nostru e totdeauna gata să vină cu ajutorul său neprecupețit, punînd la îndemînă țaranilor muncitori semînțe alese cu grijă din soiurile cele mai bune, tractoare să desfunde pămîntul pînă la straturi nescormonite vreodată și oameni cari să cunoască desăvîrșit bunele rîndueli ale plugăriei.

Tot mai mult trebuie să fim încredințați că nu vom putea ajunge să smulgem pămîntului rodnicie bogată, dacă nu cunoaștem și nu împlinim cum să cade poruncile adevăratei științe a meșteșugului plugăresc. Chezășia biruințelor, în lupta cu pămîntul pentru roduri îmbelșugate, stă în folosirea noilor învățăminte tehnice în agricultură. Vechile deprinderi primitive de muncă folosite încă și astăzi pe alocurea, nu pot să ducă la dobîndirea unor recolte bogate. Dacă vrem hambare pline cu tot felul de bucate, atunci nu ne mai este îngăduit să muncim «așa cum am apucat din bătrîni».

Avem astăzi o știință a plugăriei adevărate, care ne învață cum să lucrăm pămîntul, cum să pregătim semînțele și cum să îngrijim semănăturile, pentru ca munca noastră să nu fie o risipire de putere și zilele petrecute la cîmp, sub dogoarea soarelui, să nu fie o pierdere de vreme.

Vă îndemn, pentru aceea, să luați aminte la toate bunele sfătuiri pe care vi le dau preoții voștri și oamenii cu pricepere în știința lucrării pămîntului și să căutați a le împlini fără știrbire, căci numai așa veți putea fi răsplătiți cum se cuvine pentru truda voastră.

Cîrmuirea de astăzi a Statului nostru năzuiește să îmbunătățească felul de viață al tuturor celor ce muncesc. De aceea, Hotărîrea întocmită zilele acestea de Guvernul Patriei noastre, pentru îndeplinirea la timp și în bune condițiuni a muncilor agricole de primăvară, trebuie numai decît să fie cunoscută pînă în cele mai îndepărtate unghere ale satelor noastre, unde îndeletnicirea de căpetenie este agricultura. Căci nu este de ajuns să repetăm în fiecare dimineață: «Pîinea noastră cea de toate zilele dă-ne-o nouă astăzi» (Matei 6, 11), cînd rostim rugăciunea Tatăl Nostru; trebuie să ne și amintim de porunca divină a muncii rînduite de Dumnezeu dintru începutul lumii, primilor oameni: «De aci înainte, cît va dăinui pămîntul, semănatul și secerișul... nu vor mai conteni» (Geneza 8 22); după cum trebuie să ne amintim și de cuvîntul greu al slăvitului Apostol Pavel, care zice: «Cine nu vrea să lucreze, acela să nu mănînce» (II Tesaloniceni 3, 10).

Pentru aceea, fraților și fiilor mei sufletești, treceți de îndată la cercetarea uneltelor voastre de muncă, punînd în bună rînduială: carul, jugul, plugul și grapa. Faceți proba de încoltire a semințelor și prăfuiți-le cu preparatele ce vă sunt puse la îndemînă de Sfaturile Populare. Dați pămîntului, îngrășămintele de care are nevoie și căutați să rețineți cît mai multă apă din zăpadă pe întinderile lui. Păstrați o statornică legătură cu conducătorii voștri apropiați, care au îndatorirea să vă sfătuiască la tot pasul, cu înțelepte povățuiri, pentru ca lucrul vostru să nu sufere înîrzieri păgubitoare.

Pămîntul așteaptă să primească în brazdele sale umede, acum, în primăvară: porumb, cartofi, sfeclă de zahăr, floarea soarelui, fasole și alte plante leguminoase, bumbac, in și cînepă. Toate aceste plante sunt trebuitoare pentru viața omului; unele pentru hrană, altele pentru îmbrăcămîntea lui.

Porumbul este planta al cărei rod își găsește o largă întrebuințare în alimentația unei mari părți din populația țării, constituie materia primă necesară unor importante ramuri ale industriei alimentare și folosește ca furaj în hrana animalelor; știința nouă a plugăriei adevărate ne învață că, metoda de însămînțare în cuiburi dispuse în pătrat, ușurează munca și duce la asigurarea unei recolte îmbelșugate. Însămînțatul în cuiburi așezate în pătrat se poate face cu ușurință, chiar de fiecare țaran muncitor cu gospodărie individuală.

La rîndul său, cartoful este un produs agricol de frunte pentru hrana populației, o importantă materie primă pentru industrie și un nutreț valoros pentru creșterea și îngrășarea animalelor; și la această plantă, metoda de însămînțare în cuiburi așezate în pătrat face munca mai ușoară și duce la o recoltă bogată.

Ce să mai spunem despre sfecla de zahăr și floarea soarelui, despre fasole și alte plante leguminoase? Cine nu știe cît de trebuitoare sînt acestea pentru buna dezvoltare a trupului omenesc și întreținerea vieții? Și este cineva care să fi rămas străin de nevoia cultivării, pe suprafețe cît mai întinse, a bumbacului, a inului și cînepei. — plante care să asigure industriei textile materia primă și să împlinescă cerințele, tot mai sporite, de îmbrăcămînt ale poporului?

Pentru aceea, fiți gata, iubiții mei fii sufletești. Nu petreceți fără folos, nicio clipă din aceste zile de pregătire a uneltelor și semințelor pentru aratul și semănatul ogoarelor, căci «fiecare va primi răsplata pentru

osteneala sa» (I Corinteni 3, 8). În primăvara aceasta, muncile agricole vor trebui făcute cu repeziciune, căci multa zăpadă căzută în luna din urmă va întârzia ieșirea voastră la câmp.

Munciți cu drag, căci munca pe ogoare este sfântă și numai palmele voastre bătătorite de coarnele plugului pot face ca belșugul să coboare în fiecare casă din scumpa noastră Țară.

Pământul este acum al vostru. Nu mai trudiți ca altă dată, pentru a îmbuiba trîndăveala altora. Munciți acum pentru voi și pentru copiii voștri. Munciți, în același timp, pentru frații voștri din fabrici și uzine, din ateliere și mine, pentru cei de pe marile șantiere ale țării, — cari și ei muncesc, la rîndu-le, ca să ușureze și să facă plăcută munca voastră.

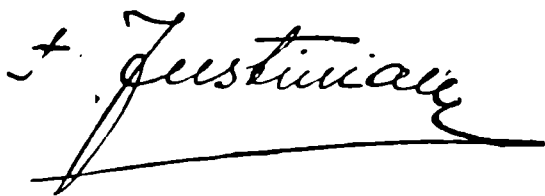
Cel care muncește are dreptul nu numai la hrană, dar și la stima și prețuirea semenilor săi. Munca dă omului conștiința libertății și a demnității, «mîna celor harnici va stăpîni, dar mîna leneșă va plăti bir». (Proverbe 12, 24). Pentru aceea, și marele Apóstol Pavel scria creștinilor din Tesalonic: «Vă aduceți aminte, fraților, de osteneala și de truda noastră, lucrînd zi și noapte, ca să nu fim povară nici unuia din voi, așa v-am propovăduit Evanghelia lui Dumnezeu» (I Tesaloniceni 1, 9).

Străduindu-vă pentru dobîndirea unor recolte cît mai bogate, întăriți prin aceasta și marele front al luptătorilor pentru pace. Cu nimic nu putem ajuta mai mult la statornicirea păcii în lume, ca prin muncă cinstită încununată de belșug. Numai așa «veți mîncă pîinea voastră cu mulțumire și veți trăi în pămîntul vostru fără primejdii» (Levitic 22, 5).

Timpul de pînă acum, Ne îndreptățește să nădăjduim că anul acesta va fi un an de belșug și de pace. De aceea, cler și credincioși, uniți-vă sufletește pentru această mare îndatorire patriotică la care sunteți chemați și avințați-vă, cu toată energia și puterea voastră de muncă, în această sfîntă luptă închinată păcii și belșugului.

Increzători în cuvîntul Evangheliei că «vrednic este lucrătorul de hrana sa» (Matei 10, 10), bunul Dumnezeu să răsplătească osteneala voastră, în munca neostoiită pentru «pămîntul cel bun» și pentru sămănăturile voastre, dînd ogoarelor Patriei noastre «rod însutit» (Luca 8, 8).

Al vostru Părinte rugător către Dumnezeu.

PATRIARHUL BISERICII ORTODOXE ROMINE

Dată în reședința noastră Patriarhală din București, în Duminică Ortodoxiei, 14 martie 1954.

nr. 2888/1954.

SARCINILE PREGĂTIRII

ÎN LEGĂTURĂ CU PASTORALA Nr. 2888/954

a I. P. S. PATRIARH JUSTINIAN

Cirmuirea Statului nostru a elaborat și dat publicității, în ziua de 3 martie a. c., o „Hotărîre cu privire la pregătirea și executarea la timp și în bune condițiuni a lucrărilor agricole din primăvara anului 1954“, — în vederea asigurării unei recolte îmbelșugate, care să îndeustuleze nevoile întregii populații muncitoare din orașe și sate.

Ca Părinte sufletesc al norodului ortodox din țara noastră, I. P. S. Patriarh Justinian a întocmit „Pastorala“ alăturată, prin care îndeamnă clerul și pe credincioșii agricultori din satele noastre să nu precupețească niciun efort pentru aducerea la îndeplinire a dispozițiilor cuprinse în acea Hotărîre, — încredințat că de însuflețirea cu care aceștia se vor avînta în muncă, de priceperea și osirdia lor în lucrarea ogoarelor, depind bunăstarea și fericirea tuturor.

În lucrarea aceasta, un rol de primul ordin vă revine și Cucerniciei Voastre. Pentru desfășurarea metodică a sarcinilor ce vă revin, veți proceda precum urmează :

1. Veți da citire „Pastoralei“ alăturate în cea dintîi duminică premergătoare începerii campaniei agricole de primăvară, potrivit hotărîrilor organelor agricole din parohia C. Voastre.

2. În cadrul unei ședințe a Comitetului local de Luptă pentru Pace, veți cuvînta despre importanța Hotărîrii Consiliului de Miniștri a R. P. R. și Comitetului Central al P. M. R., privitoare la organizarea muncilor agricole de primăvară, folosind ca material documentar și datele din Pastorala I. P. S. Patriarh.

3. Veți păstra o legătură permanentă cu reprezentanții organelor locale ale puterii de Stat, în deosebi cu cei care lucrează în sectorul agricol, ajutîndu-i în munca lor pentru traducerea în viață a sarcinilor ce le-au fost trasate, participînd la toate consfăturile și lucrările organizate în acest scop.

4. Veți căuta să vă împrăpătați cunoștințele agricole dobîndite în vremea studiilor seminariale, punîndu-vă la curent cu publicațiile recente din domeniul agriculturii.

5. În discuțiunile pe care le veți avea cu parohienii C. Voastre, fie întîmplător, fie în timpul vizitelor pastorale, veți arăta ce înseamnă pentru economia generală a țării: repararea la vreme a uneltelor de muncă, selecțio-

narea și tratarea chimică a semințelor, gunoiera terenurilor sărace, ieșirea la arat și la semănat îndată ce timpul va îngădui aceasta, etc.

6. Chezășia în lupta pentru recolte bogate constă în folosirea metodelor de muncă înaintate. Vechile metode de muncă folosite încă și astăzi pe alocu-rea, nu pot să ducă la dobândirea unor roduri îmbelșugate a țarinilor.

7. Știința agrotehnică a zilelor noastre a revoluționat modul de cultură pentru multe plante, asigurând prin aceasta recolte mari, necunoscute nicicând în trecut.

Această știință cere :

a) Arăturile trebuiesc făcute la vreme în condițiuni care să întrețină umezeala în pământ.

b) Nicio sămânță nu se aruncă în pământ, dacă n-a fost selecționată cu grijă și tratată cu substanțe chimice potrivite.

8. Zăpada abundentă căzută pe întreaga suprafață a țării, în cursul lunii februarie, poate face ca anul 1954 să fie un an de creștere simțitoare a producției medii la hectar a principalelor culturi agricole de primăvară și în deosebi la porumb, cartofi, sfeclă de zahăr, floarea soarelui, fasole și alte plante leguminoase, plante textile (bumbacul, inul de fuior, cînepa) etc.

Pentru aceea, veți arăta păstoriiților C. Voastre datoria patriotică ce au de a folosi din plin condițiile climatice favorabile din anul acesta, pentru a obține recolte bogate la toate culturile, îndemnându-i să pregătească și să folosească la maximum atelajele, vitele de muncă, mașinile și uneltele agricole ce posedă.

9. Tot timpul cît va dura campania muncilor agricole de primăvară, veți actualiza predicile din duminici și sărbători, tratînd teme în legătură cu munca și binefacerile ei.

10. Veți face elogiul public al aceloră dintre credincioși, pe cari organele locale îi vor socoti fruntași în muncă.

11. Despre activitatea ce ați desfășurat în legătură cu această importantă datorie patriotică, împreună cu ceilalți slujitori ai bisericii pe care o păstoriți, — veți face raport detaliat Oficiului protopopesc pe care îl veți depune cu prilejul fiecărei conferințe protopopești.

12. P. C. Protoierei vor centraliza datele comunicate de parohii, semnalînd Centrului Eparhial pe cei evidențiați în această muncă de organele comunale și raionale, — arătînd în acelaș timp lipsurile celor cari n-au activat potrivit dispozițiunilor de față.

V I C A R,
Pr. AL. IONESCU

Consilier Ad-tiv Cultural,
Pr. Stan Dîmancea.

ÎNDRUMĂRI PASTORALE

SCHIȚE ȘI PREDICI

LA DUMINICA IV-a DIN POST

*„Zis-a lor Iisus: Nu știți ce cereți“
(Marcu I, 32).*

Vremea pătimirii Domnului și Mintuitorului nostru Iisus Hristos se apropia cu pași repezi. Mintuitorul, urmat îndeaproape de cei doisprezece Ucenici ai Săi, înainta liniștit și cu fruntea senină, pentru cea din urmă oară, pe drumul care urcă spre Ierusalim. El răspindea, cu dărnicie, dumnezeiasca Sa învățătură și binefacerile minunilor Sale, ori unde mulțimile îi ieșeau în cale și aceasta se întâmpla foarte adesea. Pe acest drum către Ierusalim, însă, Mintuitorul purta o grijă deosebită Ucenicilor Săi, pe care-i alesese să propovăduiască, după Moartea, Învierea și Înălțarea Sa la ceruri, învățătura cea nouă, adusă de El, până la marginile pământului, și cari aveau să coboare asupra sufletelor însetate după „viață și adevăr“ apa mântuirii și a harului, care avea să izvorască din belșug, până la sfârșitul veacurilor, din Jertfa Sa de pe cruce.

În cei trei ani de activitate a Mintuitorului printre oameni, cei doisprezece Ucenici fuseseră continuu lângă El. Ei văzuseră toate minunile pe care Mintuitorul le săvârșise și își întipăriseră adânc în minte învățătura Lui minunată. Se convinseseră că El este cu adevărat Mesia, cel prezis de profeți, iar prin gura lui Petru, îl mărturisiseră în apropiere de Cezareea lui Filip „Hristos, Fiul lui Dumnezeu, Celui viu“ (Mat. XVI. 16). Cu toate acestea, ei nu se putuseră încă smulge din credința comună cu privire la Mesia. Și această credință comună, dacă este adevărat că atribuia lui Mesia puteri supra omenești, nu este mai puțin adevărat, că aștepta un Mesia pămîntesc, un Mesia care avea să restabilească gloria de odinioară a regatului lui Israel și pe deasupra să facă și dreptate celor necăjiți, nedreptățiți și împovărați.

Ucenicii Domnului își lăsaseră toate ale lor, la chemarea Domnului și un simțămînt adînc îi convinsese, încă dela început că El este Acela care va întruchipa toate nădejtile de mai bine ale poporului de jos. Îl auziseră pe Domnul muștrînd cu asprime nedreptatea și viclenia, răutatea și ișățărnicia, iar înfruntarea de către El a fariseilor, a cărturarilor și a mai marilor poporului îi umpluse de nădejdi, că timpul dreptei judecăți a venit, așteptînd dela o zi la alta, ca

Invățătorul lor să intre în deplinătatea puterilor Lui mesianice și să instaureze pe pământ o nouă împărăție. Viermele cel neadormit al doririi de mărire ce se strecurase astfel, încetul cu încetul în sufletele unora dintre Ucenici, iar cuvintele pe care li le grăise uneori Domnul și care se refereau la răsplata lor de dincolo de lumea aceasta, din împărăția cerurilor, pentru activitatea pe care aveau să o desfășoare mai târziu, în propovăduirea în lume a învățăturii Domnului, sporise la unii dintre ei dorința după slavă deșartă. După ce un tânăr bogat, dornic de desăvîrșire, întrebându-L pe Domnul, ce trebuie să facă pentru ca să se desăvîrșească, primește răspunsul „De vrei să fii desăvîrșit, mergi și vinde averile tale și le dă săracilor și vei avea comoară în ceruri; și vino de-Mi urmează Mie“, și după ce tânărul acesta plecînd întristat, Mintuitorul spune că „mai lesne este să treacă funia corăbiei prin urechile acului, decît să intre bogatul în împărăția cerurilor“, Petru, lăsînd să se întrezărească unele preocupări de viitor și dornic de a afla avantajile cu care îi va răsplăti Invățătorul lor, mai târziu grăiește: „Iată, noi am lăsat toate și am urmat Ție. Oare ce vom avea pentru aceasta“? Răspunsul Domnului la această întrebare este cît se poate de îmbucurător: „Adevăr zic vouă, că voi, cari Mi-ați urmat, în ziua înnoirii, cînd Fiul Omului va sta pe tronul slavei Sale, veți sta pe cele douăsprezece tronuri, judecînd cele douăsprezece seminții ale lui Israel“ (Mat. XIX, 28).

Numai că una grăia Mintuitorul, rostind cuvintele acestea și alta înțelegeau Ucenicii Săi. Ei nu primiseră încă luminarea Sf. Duh, pentruca, ajutați astfel dumnezeeste, să poată înțelege precum se cuvine tainile împărăției lui Dumnezeu și adîncul cuvintelor Domnului. În loc să trezească în ei rîvna de a se devota unei apostolii a cuvîntului lui Dumnezeu, în lume, plină de riscuri, de nespuse suferințe și fără nicio răsplată momentană, cuvintele Domnului re-deșteptaseră și mai cu putere credințele lor mesianice, despre un Mesia pămîntesc, iar dorința după slava deșartă mijise iarăși în sufletele lor.

Deaceea, pe drumul către Ierusalim Domnul le grăise în repetate rînduri despre smerirea Sa, care avea să culmineze în Moartea Sa pe cruce și dîndu-li-se pe Sine exemplu, îi povățuise și pe ei la smerenie. Într-o împrejurare, la Cepernaum, după ce Ucenicii Săi, rămași pe cale mai în urma Sa, se sfădiseră pentru întietate, Domnul, chemîndu-i la Sine, i-a muștrat spunîndu-le: „Cel ce vrea să fie întii, acesta să fie mai pe urmă la toți și serv tuturilor“ (Marcu IX, 35).

Din cuvintele Invățătorului lor, Ucenicii Domnului înțeleseseră că la Ierusalim, de îndată ce vor intra acolo, se vor întimpla lucruri mari și neașteptate. Cu toată arătarea de mai-nainte a Patimilor și Morții Sale, de către Domnul, ei aveau credința nestrămutată, că pînă în cele din urmă Cel ce va birui va fi Invățătorul lor și că împărăția mesianică se va instaura. Unii dintre ei se gîndeau, astfel, că ar fi timpul potrivit să știe de mai-nainte ce loc vor ocupa în această împărăție și ce vrednicii li se vor încredința. Așa se face că în apropiere de Ierusalim, Iacob și Ioan, fiii lui Zevedei se apropie de Invățătorul lor, spunîndu-l: „Invățătorule, voim să ne faci ce-Ți vom cere. Iar El le-a zis: Ce voiți să vă fac? Răspuns-au ei: Dă-ne nouă ca să ședem unul de-a-dreapta Ta și altul de-a-stînga Ta, întru slava Ta. Dar Domnul le-a grăit: „Nu știți ce cereți“ (Marcu X, 35—38).

„Nu știți ce cereți!“ De ce oare sufletele noastre nu au putere să audă pe Mintuitorul Hristos și Domnul, grăindu-ne și nouă la multe dintre rugăciunile pe care I le adresăm, cuvintele: „Nu știți ce cereți!“ Căci într-adevăr majoritatea lucrurilor pe care le cerem în rugăciunile noastre către Dumnezeu, în invocările și în cererile pe care I le facem, sînt tot atît de departe de ade-

văratele noastre trebuințe sufletești, pe cât de departe de interesele cele mari ale celor doi Apostoli era mărunta, pămîntească și plină de deșertăciune cerere pe care, din dorința de slavă deșartă, au adresat-o Mintuitorului pe drumul acesta către Ierusalim, care avea să se sfîrșească pe Golgota. Și noi, ca și cei doi Ucenici, în clipele noastre de rugăciune, ne înfățișăm Domnului cu sufletele pline de vanitate, căci cererile noastre, de cele mai multe ori reprezintă dorința și voința noastră, care am vrea să triumfe și să se împlinească, uitînd cu desăvîrșire că trebuie să ne rugăm ca voia lui Dumnezeu să triumfe în lume, iar nu voia și egoismul nostru.

Rugăciunea este un act de înaltă trăire sufletească, de detașare de tot ce este material și trecător și de îngenunchere a egoismului nostru. Ea este o baie a sufletului în oceanul cel nesfîrșit al spiritualității și o unire intimă a sufletului cu Dumnezeu, prin iubire. „Nu este nevoie — zicea Sf. Vasile cel Mare — să restrîngem rugăciunea în cuvinte. De fapt, Dumnezeu nu are nevoie ca să-I ținem vreun discurs: chiar atunci cînd nu-I cerem nimic, El știe ce ne este de folos“. Iar un alt mare bărbat al Bisericii noastre din primele ei veacuri de existență, vorbind despre rugăciune, arată că creștinul adevărat, atunci cînd se roagă lui Dumnezeu, „să-I ceară mai întii iertare de păcate, apoi harul de a nu mai păcătuși și în fine puterea de a face binele“.

Credincioasă poruncii primite dela Dumnezeescul său Intemeietor, Biserica creștină nu a încetat, încă dela început, să povățuiască pe credincioșii săi cum să se roage și ce trebuie să ceară în rugăciunile lor. Pe de altă parte ea a pus înaintea credincioșilor săi pildele de viață și de rugăciune ale Sfinților ei, înlocuindu-le ca pe niște luceferi strălucitori, cari să-i conducă, pe toți cei ce vor să-și aștească privirile către ei, pe marea furtunoasă a patimilor vieții, către limanul cel sigur al mîntuirii.

În acest timp de pregătire duhovnicească pentru întîmpinarea cuviincioasă a Patimilor Celui ce S-a jertfit din dragoste pentru noi, Sfînta noastră Biserică îndeamnă la smerenie și la inimă înfrîntă pe credincioșii săi, căutînd ca odată cu acestea să le aducă în suflete primăvara unei vieți cît mai lipsite de păcat și cît mai plină de dragoste față de semenii, după cuvintele Celui ce a zis că: „Întru aceasta vor cunoaște toți că sinteți ucenicii Mei, dacă veți avea dragoste între voi“ (Ioan XIII, 35). Ea pune înaintea credincioșilor săi admirabila rugăciune a Sf. Efreem Sirul, care zice „Doamne și Stăpînul vieții mele, duhul trîndăviei, al grijii de multe, al iubirii de stăpînire și al grăirii în deșert nu mi-l da mie; iară duhul curățeniei, al gîndului smerit, al răbdării și al dragostei, dăruiește mie, slugii Tale. Așa Doamne, Impărate, dăruiește-mi mie, să-mi văd greșalele mele și să nu osîndesc pe fratele meu, că binecuvîntat ești în veci. Amin“.

Viața creștină se desfășoară după un îndreptar bine stabilit nu de vreo minte omenească, ci de Insuși Fiul lui Dumnezeu, prin sfînta Sa învățătură pe care Biserica ne-o pune înainte în toată curăția ei, ca una care a fost dealungul veacurilor și va rămîne deapaură singura păstrătoare și tilcuitoare autorizată a acestei învățături. Firul conducător al acestui îndreptar îl constituie lupta împotriva egoismului, caracteristic omului vechi și înlocuirea acestui egoism printr-o dragoste jertfelnică față de semenii, care constituie caracteristica omului nou. Călăuzind pe căile omului celui nou dorința egoistă a celor doi Ucenici: Iacob și Ioan, exprimată față de Domnul, în apropierea Ierusalimului, Mintuitorul Hristos a încheiat acest episod cu cuvintele: „Voi știți că domnii păgînilor domnesc peste ei și cei mari îi stăpînesc. Dar între voi să nu fie așa; ci cel ce vrea să fie întii, să fie tuturor serv“ (Matei XI, 26—28; Marcu X, 44). Și, pentru că Ucenicii Săi vor fi rămas surprinși la auzul cuvintelor

acestora și li se va fi părut că aceasta este mai presus de puterile omenești, Mintuitorul S-a dat pe Sine Insuși exemplu, zicind: „Căci și Fiul Omului nu a venit ca să I se servească, ci ca să servească și să-Și dea viața Sa, răscum-părare pentru mulți“ (Matei XX, 28).

Cîți dintre cei cari se intitulează cu numele Domnului și Mintuitorului nostru Iisus Hristos își mai reglează viața după acest sublim îndreptar? Și totuși, Biserica creștină a avut o epocă de aur, epoca marilor Sfinți, cari tocmai prin aceea au devenit mari, că au știut să facă din acest îndreptar, singura rațiune a vieții lor de pe pămînt. Biserica creștină îi prăznuște cu multă cinstire și se roagă lor neîncetat să intervină cu rugăciunile lor bine primite, lă Domnul și Proniatorul vieții și al vremurilor, ca să-și reverse asupra pămîntenilor cari au făcut din crucea lui Hristos pavăză dorințelor lor egoiste nesăturate, să trimită asupra noastră a tuturor valurile nemăsuratei Sale mile și să întoarcă pe cei rătăciți la calea cea adevărată.

Intr-adevăr, istoria ne arată că în numele crucii s-au dus în trecut cele mai nedrepte războaie, s-au siluit conștiințe, s-au ars pe ruguri oameni, și s-a întins prăpădul celei mai crunte exploatare în țările coloniale noi descoperite. Și, ca să venim la timpurile de față, se pare că tot în numele crucii se lucrează cu cea mai mare febrilitate, la inventarea celor mai distrugătoare arme, în vederea unui război, despre care niciun om cu bun simț nu mai vrea să audă, pe care toată lumea cinstită se străduiește din răspuțeri să-l înlăture și care este cea mai grozavă oroare pentru orice conștiință cu adevărat creștină!

Numai îndurarea plină de milă a lui Dumnezeu, mai poate să reverse lumină și înțelegere asupra celor ce apucînd pe panta intereselor lor egoiste și avînd și puterea în mînă sînt gata să arunce omenirea în cea mai grozavă catastrofă, numai de dragul de a-și salva și impune egoismul lor fără margini și pofta lor de dominație asupra lumii întregi. Dacă unii ca aceștia ar simți cu adevărat răspunderea cea mare pe care o au ca creștini, atunci ar lua aminte și la cuvintele Domnului grăite către cei doi Ucenici ai Săi: „Cel ce voiește să fie mai mare, să fie tuturor serv“ și ar găsi, în împlinirea acestei porunci a Domnului, izvorul unei satisfacții pe care nici pofta de stăpînire și nici pofta de înavuțire, nici puterea, nici bogăția nu o pot da. Ar simți fiorii adevăratei sfințenii, care dăinue nu în ură, ci în iubire, nu în război, ci în pace, nu în împilarea aproapelui, ci în slujirea lui cu dragoste și cu devotament, în grija de nevoile lui materiale și spirituale și în ridicarea lui din situația de sclav în aceea de frate adevărat.

Atîta vreme cît nu fac aceasta, ei nu pot fi socotiți decît ca niște fii ai pierzării, ca niște fii ai altui părinte, decît Dumnezeu, față de cari, ca buni creștini avem totuși datoria de a nu înceta să ne rugăm lui Dumnezeu, pentru luminarea lor cu lumina Adevărului.

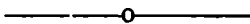
Cu cît puterile răului se ridică mai amenințătoare asupra omenirii, cu atît convingerea noastră că Dumnezeu nu va lăsa pînă în cele din urmă ca răul să triumfe în lume, să fie mai nezdruccinată și cu atît rugăciunea noastră către Dumnezeu să fie mai înflăcărată. Să nu ne temem dacă cei ce se găsesc în slujba răului sînt mai numeroși decît cei ce voiesc și luptă ca binele să triumfe. Să ne gîndim că o mină de pescari de pe lacul Genesaretului, cu ajutorul Duhului Sfînt care i-a călăuzit, luminat și povățuit, au fost în stare să schimbe fața lumii vechi cu două mii de ani în urmă. Dar aceia s-au pus fără rezervă în slujba dumnezeieștei cauze pe care o propovăduiau și nu au umblat cu jumătăți de măsură. Inșiși cei doi Ucenici: Iacob și Ioan, după pogorîrea Sf. Duh asupra lor, în ziua Cincizecimii, au lepădat din sufletele lor orice

urmă de egoism și s-au arătat dornici nu după slava deșartă a acestei lumi, ci după slava lui Hristos, după creșterea în lume a Bisericii lui Hristos și după înmulțirea dragostei, a dreptății și a păcii dintre oameni.

Un creștin adevărat, este prin însăși profesiunea lui de credință un slujitor și un propoveditor cu cuvântul și cu fapta al marelor și mintuitoarelor învățături ale Domnului. Ne găsim, poate, mai mult decît oricînd în luptă cu păcatul. Să nu slăbim cîtuși de puțin în lupta aceasta nobilă, pînă cînd păcatul nu va fi biruit de noi, prin puterea care ni s-a dat din crucea lui Hristos, Celui răstignit și pînă cînd binele, adevărul și dreptatea nu vor triumfa în cercul din care facem parte, în lumea noastră și în toată omenirea.

Și, cum Sfînta noastră Biserică sărbătorește într-această a patra duminică din Marele Post și pe Cuvioasa Maica noastră Maria Egipteanca, luceafăr și ea a vieții trăite în Domnul și povățuitoare cu rivna ei față de Hristos și pentru noi, să cerem plini de cuviință și ajutorul ei în strădaniile noastre cele bune, rugîndu-o să ne mijlocească dela Dumnezeu, cu îndrăzneala pe care și-a agornisit-o prin viața ei neprihănită, față de El, har, milă și pace, acum și pururea și în vecii vecilor. Amin.

Preot GRIGORE BURLUȘANU

PARABOLA SEMĂNĂTORULUI

„Ieși-a semăndătorul să semene sămînța sa“ (Matei XIII, 3).

Vrînd să pună înaintea celor din jurul Său, și prin ei, a noastră a tuturor, cît mai pe înțeles, tainele adinci ale împărăției cerurilor și cu aceasta să ne facă pe toți să înțelegem, cît mai bine, înfățișarea măreață și starea fericită din această împărăție, către care, prin învățatura și Jertfa Sa de pe cruce, Mintuitorul a deschis drumul oricărui credincios adevărat, Domnul nostru Iisus Hristos s-a folosit adeseori de imagini luate din viața de toate zilele a celor din jurul său, de asemănări și de pilde, ușor de înțeles, și care se prindeau de sufletele ascultătorilor Săi, cum se prinde roua de iarbă, într-o prea frumoasă dimineață de vară.

Printre numeroasele pilde pe care ni le-a dat El, pilda semănătorului este luată din îndeletnicirile zilnice ale oamenilor dela țară, ale muncitorilor de pămînt, ale celor cari împrăștie sămînța pe ogoare, în nădejdea unei cît mai bune rodiri, care să acopere nevoile hranei de toate zilele a oamenilor. Cine, semănînd sămînța pe cîmp nu-și dorește o cît mai bună recoltă? Cine, împrăștiind sămînța pe ogor, nu a observat că ea rodește bine, numai acolo unde pămîntul este bine pregătit și că ea nu se seamănă nici pe loc bătătorit de cale, nici pe loc pietros, nici în locuri nedesmiriștite și pline de spinii, ci numai pe pămînt bine arat și bine pregătit?

Folosindu-se, deci, de experiența aceasta de toate zilele, a oamenilor dela țară, Mintuitorul Iisus Hristos a înscris în ea unul dintre cele mai mari adevăruri, ne-a făcut cu puțință înțelegerea unei taine ascunse, care nu este

alta, decît taina împărăției cerurilor. Deaceea, vom stărui și noi astăzi, să înțelegem pe cît ne va fi cu putință mai mult, taina aceasta, folosindu-ne de minunata parabolă a semănătorului, rostită de dumnezeescul nostru învățator, Domnul și Mîntuitorul nostru Iisus Hristos și pe care Biserica noastră o va pune deapănarea înaintea credincioșilor săi, întocmai ca pe un scump giuvaer.

Explicarea acestei parabole ne-o arată însuși Mîntuitorul Iisus Hristos, prin răspunsul pe care îl dă Sfinților Săi Ucenici și Apostoli, la întrebarea acestora : „Pentru ce ne vorbești nouă în parabole? Vorbirea în parabole se adresa oamenilor simpli, oamenilor cari, în simplitatea lor, puteau să o înțeleagă și să o guste. Ce-ar fi putut înțelege bună oară, din parabola aceasta, cei avuți și puternici, exploatorii și asupritorii poporului muncitor, cari nu puseseră niciodată mîna pe coarnea plugului, și cari poate că nici nu știau ce este acela un plug? Ce-ar fi putut înțelege din parabola aceasta aceia cari habar nu aveau de cum se aruncă sămînța pe o brazdă, și cari știau numai să-și îngrămădească în jitnițele și hambarele lor rodul muncii oamenilor simpli, pe care li-l smulgeau din mîini, cu lăcomie, nelăsîndu-le nici măcar strictul necesar pentru hrana cea de toate zilele?

La întrebarea pe care Ucenicii o fac Mîntuitorului, pentru ce vorbește în parabole, Mîntuitorul răspunde : „Pentru că inima norodului acestuia s-a îngroșat și urechile lor sunt grele la auz și ochii și-au închis; ca nu cumva să vadă cu ochii și să audă cu urechile și să înțeleagă cu inima și să se întoarcă și Eu să-i vindec. Dar fericiți sînt ochii voștri, că văd și urechile voastre, că aud“. Cu alte cuvinte : vă vorbesc vouă în parabole, vă grăesc în asemănări, vă pun înaintea lucruri bine știute de voi și necunoscute nici pe departe de exploatorii voștri, cari cunosc numai rodul muncii voastre, pe care și-l însușesc cu lăcomie și cari nu cunosc truda voastră, ca să ajungeți să culegeți roadele muncii voastre. Deaceea, de înțelegerea cuvintelor Mele numai voi vă puteți bucura : voi, cei simpli, voi, agonisitorii cu trudă ai hranei voastre celei de toate zilele, pe cînd exploatorii voștri nu se pot folosi cu nimic de cuvintele Mele, pentru că ei nu cunosc nici greutatea, dar nici frumusețea muncii voastre. Ei aud despre semănături, dar nu știu ce sunt acelea ; văd o țarină, dar nu înțeleg cum se lucrează pe ea. Deaceea, voi, cei ce trudiți din greu pe ogoare, puteți folosi din belșug de pe urma parabolei Mele și puteți, ca atare, să vă primiți răsplata, în împărăția lui Dumnezeu, pe cînd exploatatorii voștri cari vă despoaie de bunurile voastre, neînțelegînd nimic din această parabolă își vor lua plata lor și vor rămîne afară de împărăția lui Dumnezeu, despre care Eu vă vorbesc acum. Și, pentru ca Mîntuitorul să fie sigur că învățătura Lui dumnezească va fi înțeleasă de toți, dă El însuși lămurirea acestei parabole, arătînd astfel, cît de mare este asemănarea între felul cum se seamănă, rodește și crește împărăția lui Dumnezeu în inimile oamenilor și pe tot cuprinsul pămîntului și treaba de toate zilele a țaranului, care își muncește cu drag țarina lui, mai ales în fapt de primăvară.

Cuvîntul lui Dumnezeu este întocmai ca o sămînță, pe care semănătorul cuvîntului lui Dumnezeu, oricare ar fi acesta : apostol, ucenic de apostol, episcop sau preot, îl seamănă, sau, cu alte cuvinte, îl propovăduiește. Ogorul este însuși sufletul credinciosului. Între cuvîntul lui Dumnezeu, care se propovăduiește de slujitorii Bisericii Mîntuitorului Iisus Hristos și sufletele celor cari ascultă cuvîntul acesta, trebuie să fie același raport ca și între sămînță și ogor. Cu cît sămînța este mai bună și ogorul mai bine pregătit, cu atît și rodul va fi mai mare. În cazul cuvîntului lui Dumnezeu, sămînța este tot ce poate fi mai ales și mai de preț. Nu tot asemenea stau lucrurile, însă, și cu ogorul sufletelor credincioșilor. Din cauza aceasta unele suflete sînt întocmai ca pă-

mintul bătătorit de pe calea care trece deacurmezișul ogorului. Sămînța cuvîntului lui Dumnezeu nu se poate lipi în aceste suflete, din cauză că păcatul a bătătorit și a pietrificat orice sensibilitate și orice înclinare după mai bine. Sufletele, în care nu mai este loc pentru simțăminte înalte, nu mai este dor după Dumnezeu, nu mai este dragoste de aproapele, sufletele tuturor celor răi și înrăiți, ale asupritorilor semenilor lor, ale exploataretilor oamenilor simpli și ale ațîțătorilor la ură și la război, cari neglijind pe Dumnezeu și pe aproapele lor, nu-și poartă grijă decît de interesele și de egoismul lor, sînt întocmai ca o cale bătătorită, de care nu se poate lipi nicio sămînță și din această cauză păsările cerului, au alte cuvinte îngerii Domnului, din grija de a nu se necinsti acest cuvînt de către niște astfel de oameni, de îndată ce văd că sămînța cuvîntului lui Dumnezeu nu s-a lipit cituși de puțin de ele, vin și culeg cuvîntul Domnului, pentru a-și face ei hrană din acesta.

A doua categorie de creștini sînt aceia cari, în anumite clipe se arată dispuși a asculta cuvîntul lui Dumnezeu, îl primesc, dar, după cea dintîi înmugurire în sufletele lor, lăsîndu-se atrași de propriile lor interese, le pun pe acestea pe primul plan, uitînd că a fi cu adevărat creștin înseamnă să-ți supui toate interesele tale personale voinței lui Dumnezeu și intereselor semenilor tăi și să nu mai trăiești ție, ci lui Dumnezeu, așa cum a grăit marele Apostol Pavel și să-ți arăți această trăire prin slujirea cu tot zelul a aproapelei tău. Unii ca aceștia sînt cu adevărat pămîntul pietros, despre care ne vorbește parabola: Cuvîntul lui Dumnezeu, adică sămînța, încolțește, dar, din cauză că nu are în ce să-și prindă rădăcinile, se ofilește repede și se usucă.

A treia categorie o alcătuiesc creștinii aceia. în sufletele cărora sămînța cuvîntului lui Dumnezeu prinde rădăcini mai adînci, lăsînd să se întrezărească nădejdi de bună rodire, dar, la un moment dat, spinii patimilor, semănați peste noapte de vrăjmașul și împotrivorul la toate cele bune, cresc mai repede, devin mai puternici, depășesc cuvîntul cel bun, patimile înfloresc, viața curată creștină este înăbușită, din care cauză ea se stinge încetul cu încetul, dar definitiv, încheind astfel cariera sufletească a cuiva, care ar fi putut ajunge un sfînt, dacă nu s-ar fi lăsat năpădit și copleșit de patimi, ci ar fi plivit și smuls la vreme, aruncînd în foc, buruiana patimilor.

Cea din urmă categorie este, în fine, aceea a sufletelor primitoare de sămînța cuvîntului lui Dumnezeu, în care cuvîntul nu numai că prinde rădăcini, ci crește și se desvoltă, fiind hrănit cu mana sfintelor cugetări și adăpat cu izvoarele dragostei curate de Dumnezeu și de aproapele. Ei bine, astfel de suflete ajung să dea roadă însușită.

Ce legătură minunată a făcut Mintuitorul între ocupațiunile noastre zilnice și împărăția lui Dumnezeu! Căci împărăția lui Dumnezeu înseamnă punerea în practică de către noi a cuvîntelor Domnului, care sînt în stare să ne aducă pe pămînt iubirea și înfrățirea între oameni și între popoare, chezășia mai binelui și fericirii omenești. Treaba bună a agriculturului și pregătirea terenului în vederea însămînțării, prin ararea lui, prin înlăturarea pietrelor din cuprinsul ogoarelor, și prin plivirea corpurilor străine și a buruienilor, care, crescînd mai repede ca sămînța cea bună, innăbușesc la un moment dat tulpina plantei și nu-i dă putință să se desvolte normal și să dea spic, sînt lucruri la care Sfînta noastră Biserică a povățuit întotdeauna, pe credincioșii săi de pe ogoare, în timpul celor aproape două mii de ani de existență, punîndu-le înainte minunata parabolă a semănătorului, rostită de Mintuitorul Iisus Hristos. Ea a învățat că munca pe care aceștia trebuie să o facă pe ogoarele lor, trebuie să fie o muncă desăvîrșită, căci numai o astfel de muncă poate să aducă roadele mult așteptate, care să acopere nevoile de hrană zilnică a celor ce o săvîrșesc

și să prisosească pentru îndestularea tuturor. Și ea a învățat totodată, că numai o muncă desăvirșită și în ceea se privește terenul sufletesc al inimilor credincioșilor săi este în stare să facă din acestea ogoare bine plăcute Domnului, pentru creșterea în ele a cuvîntului lui Dumnezeu și a împărăției cerurilor.

În acest început de primăvară, după o iarnă bogată în zăpadă și în umezeală, cum nu a mai fost alta de multă vreme, credincioșii creștini dela țară să pună deci, cu nădejde mîinile pe coarnea plugului și făcîndu-și tradiționalul semn al crucii, să pornească cu încredere la munca de pe ogoare, hotărîți să facă din ogoarele lor loc cît mai prielnic pentru însămînțare, pentruca țara noastră să se transforme într-o adevărată grădină, iar la vremea secerișului și a culegerii roadelor, grînarele lor să se umple de roadă binecuvîntată de Dumnezeu, care să poată îndestula toate nevoile de hrană ale celor ce muncesc cu osîrdie în toate domeniile de muncă, spre binele și fericirea tuturor. Iar pentrucă începutul timpului de primăvară și al muncilor agricole cade în vreme de mare însemnătate pentru viața noastră creștinească, în timpul Sf. Paresimi, în așteptarea Răstignirii Mîntuitorului Iisus Hristos pentru păcatele noastre și a slăvitei Lui Invieri din morți, pregătind ogoarele țarinilor noastre cît mai bine și cu cît mai mare grijă, să nu uităm nici ogoarele sufletelor noastre, ci și pe acestea să le pregătăm și să facem din ele pămîntul cel bun pe care sămînța cuvîntului lui Dumnezeu să dea deopotrivă roadă însuțită.

Și, dacă uneltele de care avem nevoie pentru buna lucrare a pămîntului țarinilor noastre le cunoaștem cu toții, să nu uităm că uneltele pentru lucrarea cu folos a ogoarelor noastre sufletești sint: postul și rugăciunea, faptele de milostenie și de dragoste față de semenii noștri neajutorați și mai ales mărturisirea noastră înaintea duhovnicului și unirea noastră cu Domnul și Stăpînul sufletelor noastre, Mîntuitorul Iisus Hristos, în Taina Sf. Impărțeanii.

Îndeplinindu-ne cu aceeași rîvnă și cu aceeași dragoste, atît îndatoririle noastre de oameni ai muncii de pe ogoare, cît și pe acelea de buni creștini, vom izbuti, cu adevărat să facem să crească pe pămînt împărăția lui Dumnezeu, care este iubire și pace, împărăția lui Dumnezeu, pentru venirea căreia ne rugăm neîncetat în rugăciunea pe care Domnul ne-a învățat să o rostim în fiecare zi și căreia pentru aceasta noi îi spunem „Rugăciunea Domnească”. „Vie împărăția Ta” zicem noi cu sufletele umilite, în această rugăciune. Este bine să știm, însă, că pentru venirea împărăției lui Dumnezeu pe pămînt, sintem fiecare răspunzător, căci fiecare trebuie să ne străduim la aceasta, prin faptele noastre și prin pilda vieții noastre. Munca și rugăciunea, dragostea și faptele de dragoste, credința vie în bunătatea lui Dumnezeu față de noi și dorința vie de a ne arăta corespunzători acestei bunătăți, iată lucrurile ce trebuie să ne călăuzească pașii în viață și să ne facă să avem zel și rîvnă în munca pe care o îndeplinim, fie ca cetățeni conștienți ai patriei noastre, fie ca cetățeni adevărați ai împărăției lui Dumnezeu, Căruia se cuvine toată slava, cîntea și închinăciunea: Tatălui și Fiului și Sfîntului Duh, acum și pururea și în vecii vecilor. Amin.

Preot OVIDIU CONSTANTINESCU

PENTRU APĂRAREA PĂCII

PREOTUL — OM AL PĂCII

Sfântul Apostol Pavel numește pe preot „om al lui Dumnezeu¹⁾, luat dintre oameni și pus pentru oameni, spre cele ce sînt ale lui Dumnezeu, ca să aducă daruri și jertfe pentru păcate²⁾).

Astfel caracterizează Apostolul pe preot în rolul său de căpetenie, de mijlocitor între om și Dumnezeu. Din această caracterizare, însă, mai apare încă un element, pe lângă cel sacerdotal, tot atît de important ca și acesta. Este elementul social. Căci preotul „este un om, luat dintre oameni și pus pentru oameni“. E tocmai trăsătura esențială a preotului ortodox, din care izvorăște numele său de „preot al poporului“. De aceea, spune Înalt Prea Sfințitul Patriarh Justinian, că: „Preotul trebuie să trăiască în tubirea de popor, să muncească și să lupte lângă popor³⁾. Și mai cu seamă să devină (preoții) apostoli ai Domnului și ai tuturor poruncilor Sale : apostoli ai dragostei și ai păcii între oameni, apostoli ai libertății oamenilor, apostoli ai dreptății în lume. Să sprijine cu toate puterile lor pe toți cei ce ostenesc întru înfăptuirea acestor năzuințe milenare ale creștinilor și ale tuturor oamenilor. Să lupte cu dîrzenia cu care Sfinții au luptat împotriva ispitirilor celui rău, împotriva celor ce zdrobesc libertatea noroadelor, împotriva celor ce nesocotesc dreptatea celor slabi⁴⁾“.

Aici găsim trasat întreg programul de apostolat social al preotului, care prin însăși misiunea sa de „om al lui Dumnezeu“, așezat „pentru oameni“, are o înzătorire divină să-l împlinească. Dacă Dumnezeu este „Dumnezeu al Păcii“, preotul are înalta misiune dumnezeiască să fie un „om al păcii“, sarcină care stă în centrul activității sale sociale.

Este în deoște cunoscut, că Mintutorul nostru Iisus Hristos a venit în lume să deslege sufletul credincioșilor din cătușele păcatului,

1. I Tim. VI, 11.

2. Evr. V, 1.

3. Justinian, Patriarhul Bisericii Ortodoxe Române, Apostolat Social, vol. IV București, 1952, p. 375.

4. Idem, ibidem, p. 138.

spre dobândirea otefti celei veșnice. Acesta i-a fost obiectivul de căpetenie. Mintuitorul, însă, n-a rămas indiferent nici în ce privește cadrul exterior în care credinciosul își duce viața pămîntescă, căci numai în liniște și pace se poate gândi omul și la datorităle către suflet. De aceea, Mintuitorul a proclamat „Pacea”, încă dela început, ca o condiție necesară mîntuirii, făcînd aceasta parte din programul ofileemit — „Mărire întru cei de sus lui Dumnezeu, pe pămînt pace, între oameni bunăvoire” (Lc. II, 14), — ca element constituțiv al învătăurii creștine și obiectiv permanent al Bisericii și al păstorului de suflete.

Intrețut aspect al păcii — 1. pace între Dumnezeu și credincios; 2. pace în sufletul credinciosului; 3. pace între om și semenii săi, — Mintuitorul îl statornicește în următoarele puncte, pentru care textul Noului Testament prezintă cuvîntul „pace” în 87 de locuri⁵:

a) Mintuitorul condiționează sălășlulrea păcii în lume de curăția inimii și spiritul de dreptate al oamenilor, căci scris este: „caută la omul fără prihană și ia seama la cel drept, că viitorul lor e pacea” (Ps. XXXVI 37). Sfinții Apostoli sînt îndrumați să ducă cuvîntul păcii în toată casa în care găsesc „cînst”, de orice neam (Rom. II 10), în care găsesc credincioși „fără prihană și fără otnă” (II Petru III 14). It în deamnă să ducă „pace casei” aceleia, (Lc. X 5), acolo unde găsesc oameni vrednici și plini de duhul păcii (Mat. X 13; Lc. X 6).

b) Toți oamenii sînt egali întreolaltă și sînt frați. Acest lucru îl subliniază Arhidiaconul Ștefan în cuvîntarea sa, zicînd: „Oamenilor, sîntem frați. De ce vă faceți rău unul altuia?” (Fapte VII 26). Mintuitorul „a venit și pace a binevestit, ouă celor de departe și celor de aproape” (Efes. II 17), și „dă pace orîșicui care lucrează binele, fie iudeu, fie elin” (Rom. II, 10), ca toți „să trăiască în bună pace cu toți oamenii” (Rom. XII 18). Decl „căutați pacea cu toată lumea” (Ebr. XII 14).

c) Condițiile prielnice progresului, traiului demn și cinstit le oferă numai starea de pace, căci Mintuitorul „a surpat peretele din mijloc al despărțiturii, orăjmăsta” (Efes. II 4) și oamenii au îndatorirea — care decurge din însuși rostul ființei omenești — „să păzească unirea duhului, în legătura păcii” (Efes. IV 3).

d) Pacea nu vine dela sine, ci trebuie căutată, trebuie cîștigată, căci cine orea să aibe zile bune „să caute pacea și să o urmeze” (I Petru III, 11).

e) Mintuitorul întrezărește ororile războiului provenit din neînțelegerea dintre oameni, cînd prevede sfîrșitul Ierusalimului. Fiul lui Dumnezeu a plîns o singură dată în viață, atunci cînd s-a gîndit la marele dezastru pe care îl lasă un măcel în urma sa. Privînd cetatea Ierusalimului îi

5. Cele 87 de locuri din textul N. T. care prezintă cuvîntul „pace”, Mat. X 13; Luca X 6; Mat. X 34; Luca XII 51; Marcu V 34; Luca VII 50; Luca VIII 48; Fapte XVI 36; Marcu XIV 6; Marcu IX 50; Luca I 79; Luca II 14; Luca II 29; Luca X 5; Luca XI 21; Luca XIV 32; Luca XIX 42; Luca XXIV 36; Ioan XX 19; Luca XIX 38; Ioan XI 26; III Ioan 15; Ioan XIV 27; Ioan XVI 33; Fapte VII 26; Fapte IX 31; Fapte X 36; Fapte XII 20; Fapte XV 33; Fapte XXIV 3; Rom. I 7; I Cor. I 3; II Cor. I 2; Gal. I 3; Efes. I 2; Filipeni I 2; Col. I 2; I Tes. I 1; II Tes. I 2; I Tim. I 2; II Tim. I 2; Tit I 4; Filimon 3; II Ioan 3; Rom. II 10; Rom. III 17; Rom. VIII 6; Rom. XII 18; Rom. XIV 17; Rom. XIV 19; Rom. XV 13; Rom. XV 32; Rom. XVI 20; I Cor. VII 15; I Cor. XIV 33; I Cor. XVI 11; II Cor. XIII 11; Gal. V 22; Gal. VI 16; Efes. II 14; Efes. II 45; Col. I 20; Efes. IV 3; Efes. VI 15; Efes. VI 23; Filip IV 7; Col. III 15; I Tes. V 23; II Tes. III 16; II Tim. II 22; I Petru I, 2; I Petru III 11; I Petru V 14; II Petru III 14; Ebr. VII 2; Ebr. XII 14; Ebr. XIII 20; Iac. III 17; Mat. V 9; Filip. IV 9; II Petru I 2; Iuda 2; Iac. III 18; Rom. V 1; I Tes V 13; Iac. II 16; Apoc. VI 4.

prevestește acestuia zdrobirea, și a „plîns de mîla ei”, — zice Sfînta Scriptură (Luca XIX 41-44). — Izbăvitorul lumii dintru început a declarat război războiului, căci „foc din cer a adus pe pămînt” ca să ardă răul, și „sable” a adus ca să taie tot ceea ce desparte pe oameni întreolaltă și să-i unească „întru legătura păcii”. Sfînta noastră Biserică Ortodoxă n-a propovăduit și nu a pornit niciodată războaie împotriva nimănui, pentru că ea consideră războiul ca ceva rău. Îl consideră, însă, totuși justificat cînd îi este impus, fiind vorba de apărarea Patriei și a credincioșilor ei. Sfîntul Atanasie cel Mare, în canonul 1 spune că Biserica oprește uciderile: „Dar în războaie, (destgur în cele de apărare) a ucide pe vrăjmaș este și îngăduit și prednic de laudă”. Sfîntul Vasile cel Mare, în canonul 13, zice, iarăși: „Uciderile din războaie nu le-au socotit Părinții noștri între ucideri: mi se pare că le dau iertare celor care luptă pentru apărare, pentru cumințente și pentru buna cinstire de Dumnezeu”. Deci Biserica din toate veacurile, fidelă învoățăturii Mîntuitorului, preamărește pacea și înfîierează războiul.

Sfîntul Grigorie de Nissa, comentînd fericirea a șaptea, slăvește pe făcătorii de pace, arătînd că cel mai de preț bun al omenirii este pacea. Războiul suprimă viața; e tatăl dezastrului și al morții.

Sfîntul Ioan Hrisostom susține că pacea stă în fruntea tuturor bunurilor, căci dacă nu este pace, toate celelalte sînt de prisos. Dacă făcătorii păcii sînt fiii lui Dumnezeu, apoi tulburătorii păcii al cui fii sînt? Nu sînt oare al diavolului?

Sfîntul Grigorie de Nazians subliniază aceeași idee și aseamănă pe dușmanii păcii cu îngerii cei răi, cu diavolii, cari au fost osîndiți de Dumnezeu focului de vecl.

Sfîntul Irineu și Fericitul Augustin pun mare accent pe problema păcii, care izvorăște din Iisus Hristos.

Din aceste temeluri scripturistice și cele cîteva învoățături ale Sfîntilor Părinți, care stau la baza celor trei aspecte ale păcii, tragem următoarele concluzii:

a) Mîntuitorul nostru Iisus Hristos vine pe pămînt ca „Domn al Păcii” nu „al neorînduelti” (I Cor. XIV, 33).

b) Activitatea pămîntească, Mîntuitorul și-a încheiat-o printr-un Testament lăsat Sfîntilor Apostoli, cărora le-a dăruit pacea, zicînd: „Pacea Mea las vouă”? Pacea Mea dau vouă” (Ioan XIV 27).

c) Războiul de agrestune a fost înfierat de Mîntuitorul: „Bagă sabia în teacă, Petre, căci toți cei ce scot sabia de sabie vor pieri” (Mat. XXVI 52), profetînd totodată agresorilor care le va fi sfîrșitul.

d) Deodată cu împărtășirea păcii după înviere, Mîntuitorului a dat porunca și puterea divină Sfîntilor Apostoli de a propovădi pacea, iar aceștia ne-au transmis-o nouă, preoților, prin gratul Sfîntului Apostol Pavel, care ne spune: „să fim gata pentru propovădirea Evangheliei Păcii” (Efes. VI 15), zicînd „cele ce ați învoățat și ați auzit și ați văzut la mine, acestea să le faceți, și Dumnezeuul Păcii va fi cu voi” (Filipeni IV, 9).

e) Pacea este și trebuie să fie concepția de viață a credincioșilor care aspiră la dobîndirea împărăției lui Dumnezeu, „pentru că împărăția lui Dumnezeu nu este mîncare și băutură, ci dreptate, pace și bucurie” (Rom. XIV, 17).

f) Lupta pentru pace a unora dintre Sfîntii Părinți nu s'a limitat la teoretizări, ci a evoluat în acte concrete de apărare a păcii. Alcătuit

torii Liturghiilor Bizantine, pornind dela „sărutarea păcii” din Liturghiile Apostolilor, au lăsat să ne rugăm pînă în ziua de azi pentru pacea din suflete, pentru pacea cu Dumnezeu și „pentru pacea a toată lumea”.

Considerind numai aceste temeuri, constatăm că lupta pentru pace este o îndatorire permanentă a păstorilor Bisericii Creștine, îndatorire bazată pe porunca Mintuitorului, pe practica Sfinților Apostoli și pe practica Bisericii Dreptmăritoare dela începuturile sale.

Biserica este bucuroasă să constate și astăzi, ca și altă dată, că ea nu se simte străină de lupta pentru apărarea păcii. Lupta pentru pace este pentru Biserica noastră și preoții săi, o îndatorire permanentă și a depăși demult stadiul dorinței, trecînd la o luptă concretă și perfect încadrată în concepția creștină de viață și în îndatoririle patriotice ale preoștilor.

Decl, noi, preoții, prin însăși doctrina revelată pe care o propovăduim, prin concepția creștină despre viața pe care o reprezentăm, prin slujirea obștei credincioase și prin dragostea ce o nutrim față de patria și poporul nostru, recunoaștem în lupta pentru pace o grea, dar îndreptățită strădanie, care face parte integrantă din însăși preocupările noastre pastorale.

Insuflețit de doctrina religioasă pe care o propovăduiește dreptcredincioșilor săi și urmînd exemplul grăitor al creștinismului clasic, preotul trebuie să-și ia cu tot curajul „sarcina de a învăța pe credincioșii noștri cum se poate construi pacea”⁶⁾.

Intr-adevăr, nu se poate concepe preot care — fiind în slujba Mintuitorului nostru Iisus Hristos — să nu fie și în slujba păcii. Pe lângă împrejurările locale pe care i le oferă preotului parohia și obștea credincioasă, amintim numai cîteva din mijloacele de propovădure a păcii:

Prin metoda îndrumării pastorale colective, preotul are nenumărate ocazii de a îndruma pe credincioși pe calea sănătoasă a luptei active pentru pace. Să pornim numai dela funcțiunea sobornicească a Bisericii și a sfințelor slujbe și vom vedea cît de frumos se realizează și se coboară pacea și bunăvoirea în sufletele credincioșilor noștri. De aci poate radia apoi voinea de luptă și de acțiune pe plan gospodăresc și economic în sprijinul statornicirii păcii. În lăcașul bisericii, credincioșii se întîlnesc și se iartă unul pe altul prînd spre același „Dumnezeu al păcii”. Aici li se cristalizează iubirea față de semenii și li se naște desigur gustul față de aceia cari pregătescuciderea oamenilor prin războaie.

Predica este, iarăși, un îndemn continuu adresat credincioșilor, de a trăi în pace și de a-și potribi viața după principiile evanghelice. Destoinicia în cuoînt face din preot un vajnic luptător pentru ideea păcii în lume. Ceea ce este ziarul din care se hrănesc toți, în chip unitar, asupra problemelor vremii, tot asemenea trebuie să fie predica, care va aduce gîndirea credincioșilor la același numitor comun asupra îndatoririlor lor creștinești și cetățenești. Indemnul, prin predică, la îndeplinirea obligațiilor cetățenești, trebuie să fie una dintre cele mai statornice îndatoriri ale preotului care orea binele norodului și ridicarea nivelului de trai al credincioșilor săi. Tezaurul Sfintei Scripturi, precum și pînda Sfinților Părinți îi stau la îndemînă, ca dreptar negreșnic întru îndeplinirea datoriilor sale sacerdotale și cetățenești.

6. Justinian, Patriarhul Bisericii Ortodoxe Romîne, Apostolat Social, o. c. pag. 152.

Un alt mijloc de luptă pentru pace este viața liturgică: „Cu pace Domnului să ne rugăm”. Este vorba despre pacea dintru noi, despre pacea sufletului, care trebuie să se resfringă în „pacea a toată lumea”. Acel „pace tuturor”, pe care preoții îl rostesc blagoslovind pe credincioși, este marele ecou al exclamației Mîntuitorului: „Pace vouă, pacea Mea dau vouă, pacea Mea las vouă”; este continuarea și împropiata binecuvîntării lui Hristos, fără de care pace în suflete nu poate fi. Căci „după cum ochiul nu poate să vadă fără lumină — zice Cabasila în Erminia sa — tot așa nici sufletele credincioșilor nu pot viețui și nu pot avea pacea adevărată, fără Hristos”¹). Noi cerem „pace lumii”, pentru ca viața noastră să „o petrecem în pace” și să avem sfîrșit bun al vieții noastre, nu orajbă și măcel în războaie.

Mulți cred că a ne ruga pentru pace și a predica pacea este suficient. Dar nu este de ajuns ca în chip contemplativ să dorești pacea, să te rogi pentru ea și să predici despre ea. Astăzi, preoții trebuie să se angajeze în chip hotărît și cu toată tăria, în lupta activă pentru apărarea păcii. Pacea nu răsare numai din proclamarea iubirii și nu izbucnește spontan nici numai din contemplație, dacă acestea nu sînt conjugate cu munca constructivă pentru binele obștesc.

Alt mijloc de a propovedui pacea este săvîrșirea Sfințelor Taine, Euharagiile și Ierurgiile, cari toate coboară asupra credinciosului pacea. În viața familiei sale numai starea de pace îl poate aduce mulțumirea și paza casei. Pentru cel nou botezat, preotul se roagă: „să umble întru poruncile Domnului”, care sînt porunci ale păcii; iar prin Taina Spovedaniei, credinciosul se împacă cu Dumnezeu și cu semenii săi. Apoi trăirea credinciosului în mijlocul naturii, unde domnește atîta liniște și pace, îl predispozează la un desigur față de ceea ce ț-ar tulbura munca sa pașnică și creatoare. Rodul cel bogal de ogoarelor grăbește în lume pacea. Căci fiecare bob de grâu semănat la timp și fiecare brazdă răsturnată în plus dau putere luptătorilor pentru pace spre a întrona pacea generală cu un ceas mai de vreme în toată lumea.

Altă metodă îi stă preotului la îndemînă, prin pastorația individuală. Aici păstorul de suflete are prilejul cel mai nimerit de a sta de vorbă în chip intim cu păstorii săi, de a pătrunde mai adînc în conștiința lor. Nici unde nu se poate frămînta sufletul și îndrepta spre drumul izbăvitor al păcii, ca în convorbirile intime dintre păstor și păstorii. Aici stau deschise două inimi, ca două vase comunicante, din care trebuie să izvorască pacea.

Indemnul dela om la om, sfatul prietenesc și părintesc, exemplul viu, toate acestea îl arată pe preot ca pe un adevărat „făcător de pace”. Obștea credincioșilor pune preț deosebit pe cuvîntul de lămurire, pe poezile și pe îndrumările care ies din gura preotului. Cuvîntul preotului pentru credincioși este cuvîntul omului lui Dumnezeu în care aceștia au deplină încredere, ca în păstorul cel bun, care — după cum spune Sfînta Evanghelie — sufletul își pune pentru oile sale.

Cînd e vorba de lupta pentru pace, preotul nu poate nici să tacă și — mai ales — nici să se exprime fără convingere și fără entuziasm, din simplă „obligație” misionară și patriotică.

Cauza păcii a îmbrățișat-o orice preot, fără rezerve, din chiar clipa hirotoniei. Orice delăsare în această privință, orice slăbire a încordării

lăuntrice și a înflăcărării manifestărilor sale în sprijinul apărării și consolidării păcii, echivalează cu o tentativă de dezertare dela îndeplinirea îndatoririi sale de slujitor al adevărului, al luminii și al vieții, — toate trei, fericit întru chipate de însuși Mîntuitorul nostru Iisus Hristos.

Prin firea și prin menirea lui, preotul stă în slujba obștei credincioase pe care o învață căile lui Dumnezeu. Tot ceea ce este pătămător dreptului la viață al norodului dreptcredincios, pe care-l păstorește, preotul trebuie să combată cu tărie.

Metoda lui de căpetenie este convingerea.

Ca s-o minuiască în chip eficace, trebuie ca el însuși să fie convins de justetea cauzei în favoarea căreia pledează. Preotul nu poate fi un luptător actio pentru pace decît după ce și-a însușit personal cauza păcii, consimțind lăuntric cu ea. Dogoarea acestei convingeri personale pune în manifestările sale active pentru pace, focul pasiunii sacre, care deșteaptă convingeri tari în sufletele credincioșilor cărora li se adresează.

Cel ce slujește Domnului Păcii nu poate fi decît statornic propovăduitor și plîntor al păcii.

Pr. NICODIM BELEA

CĂILE PĂCII

Intre 25 ianuarie și 18 februarie 1954 a avut loc la Berlin conferința miniștrilor afacerilor externe ai Franței, Angliei, Statelor Unite ale Americii și Uniunii Sovietice, unde s-au dezbătut probleme importante privitoare la destinderea încordării în relațiile internaționale.

Convocarea acestei conferințe — după cinci ani de întrerupere a tratatelor directe între cele trei puteri occidentale pe de o parte și Uniunea Sovietică pe de alta — este, fără îndoială, rodul strădanilor statornice ale țărilor din lagărul democratic în frunte cu U.R.S.S., ca și al luptei fără preget a sutelor de milioane de partizani ai păcii din lumea întreagă. Lozincă acestora — «pentru soluționarea problemelor internaționale litigioase pe calea tratatelor între marile puteri» — a avut un imens ecou în conștiința popoarelor de pretutindeni. Opinia publică mondială — după cum arată Rezoluția Biroului Consiliului Mondial al Păcii dela Viena — «a impus începerea acestor tratative»... «Conferința dela Berlin a miniștrilor afacerilor externe ai celor patru puteri a constituit un succes al voinței de pace a popoarelor. Ea a arătat că tratativele sînt posibile».

Lucrările desfășurate în cadrul acestei conferințe au arătat, cu limpezime, cît de folositoare sînt asemenea schimburi de păreri pentru menținerea și consolidarea păcii în lume. În pofida divergențelor de opinii și atitudini față de problemele dezbătute, este neîndoiebnic că, conferința dela Berlin a contribuit în bună măsură la o mai justă înțelegere a pozițiilor respective, ale marilor puteri, la lămurirea divergențelor existente, la aflarea căilor ce pot duce la mișcorarea lor. «Din lucrările conferinței dela Berlin a reușit cu putere, încă odată, cît de profundă este năzuința spre pace a Uniunii Sovietice, cît de concret se manifestă ea în viață. Propunerile făcute succesiv de către delegația sovietică, intervențiile ei neconținute în favoarea celor mai potrivite soluții de înțelegere, au găsit un răsunet puternic în rîndurile popoarelor iubitoare de pace. Caracteristica generală a propunerilor sovietice constă în faptul că ele s-au călăuzit întotdeauna de dorința de a se ajunge la acorduri care să fie acceptabile deopotrivă pentru toate puterile participante la conferință și, în același timp, să corespundă intereselor vitale ale tuturor popoarelor, asigurîndu-se pacea și securitatea», după care înseamnă întreaga omenire.

La propunerea Uniunii Sovietice, conferința dela Berlin a adoptat următoarea ordine de zi:

1. Despre măsurile pentru micșorarea încordării în relațiile internaționale și despre convocarea unei conferințe a miniștrilor afacerilor extene al Franței, Angliei, Statelor Unite ale Americii, Uniunii Sovietelor și Republicii Populare Chineze;

2. Problema germană și sarcinile asigurării securității europene;

3. Despre Tratatul de Stat cu Austria.

În cele 27 de ședințe care s-au ținut la conferința dela Berlin, aceste probleme au fost larg dezbătute și cercetate în toate aspectele și implicațiile lor.

Desigur, cea mai mare atențiune s-a acordat problemei germane, deoarece cele patru mari puteri care au participat la conferință poartă o răspundere deosebită pentru rezolvarea justă a acestei probleme. Și aceasta, pentru că problema germană trebuie rezolvată potrivit intereselor asigurării păcii în Europa, precum și în conformitate cu interesele naționale ale Germaniei democratice.

Convenția politicilor sale statonice de pace, Uniunea Sovietică s-a situat dela început pe poziția că sarcinile asigurării păcii și securității în Europa impun, în primul rând, să nu se admită reînvierea militarismului german. De asemenea, delegația sovietică a subliniat că restabilirea unității statului german, cât și alegerile libere pe întreaga Germanie, nu pot fi realizate fără participarea poporului german, propunând în acest scop invitarea la conferință a unor reprezentanți ai Republicii Democratice Germane și ai Republicii Federale dela Bonn. Uniunea Sovietică a făcut propuneri concrete în legătură cu pregătirea tratatului de pace cu Germania, prezentând chiar un proiect de tratat de pace. Spre a asigura o libertate deplină poporului german în năzuința sa legitimă spre unitate și pace, delegația sovietică a propus și retragerea trupelor străine de pe întregul teritoriu german.

Cele trei puteri occidentale — pornite pe calea sprînjirii reînvierii militarismului revanșard german — au respins toate aceste propuneri sovietice, menite să ducă la grabnica și definitivă rezolvare pașnică a problemei germane. Cu toate acestea, în ședința dela 15 februarie 1954, ministrul afacerilor externe al Uniunii Sovietice, V. M. Molotov, dînd expresie politicilor de pace a U.R.S.S., a declarat că Guvernul Sovietic speră că cele patru puteri vor continua eforturile îndreptate spre rezolvarea satisfăcătoare a problemei germane, în conformitate cu interesele întăririi păcii în Europa. Guvernele acestor țări, care au reușit să se înțeleagă în anii războiului, trebuie să afle căile spre a-și coordona acțiunile lor în timp de pace pentru preîntîmpinarea primejdiei unui nou război mondial.

Acțiunile conjugate americano-englize pentru formarea de blocuri militare a diverselor țări duc la accentuarea primejdiei unui nou război. De aceea, delegația sovietică a subliniat pericolul pe care îl prezintă, în acest sens, crearea unor grupări militare cum este așa zisa «comunitate defensivă europeană» care, cuprinzînd șase state vest-europene, în frunte cu Germania Occidentală, reprezintă o serioasă amenințare pentru celelalte state europene. Mai mult, la conferința dela Berlin, Uniunea Sovietică a opus planurilor de creare a unor grupări militare europene, un plan concret potrivit căruia asigurarea păcii și securității pentru toate țările Europei ar fi pusă pe o bază solidă. Acest plan și-a găsit expresia în proiectul sovietic de «Tratat general european, cu privire la asigurarea securității colective în Europa».

Tratatul general european «prevăde garanții corespunzătoare împotriva agresiunii și încălcării păcii în Europa. La acest tratat pot participa toate statele europene, indiferent de orînduirea lor socială. Pînă la restabilirea unității Germaniei, la acest tratat ar putea participa atît Republica Democrată Germană, cât și Republica Federală Germană, iar după restabilirea unității statului german, — Germania unificată. În cazul unei agresiuni armate împotriva vreunuia dintre participanți, tratatul prevede acordarea de ajutor din partea celorlalți participanți la tratat, prin toate mijloacele aflate la dispoziția lor, inclusiv folosirea de forțe armate, în vederea restabilirii și menținerii păcii internaționale și a securității în Europa».

Principiile fundamentale ale tratatului general european, cu privire la securitatea colectivă în Europa, răspund din plin tuturor exigențelor oricărui stat independent și suveran. La baza lui stă ideea de egalitate deplină a tuturor țărilor participante și de respect al suveranității lor naționale.

În declarația cu privire la rezultatele conferinței dela Berlin, V. M. Molotov, ministrul afacerilor externe al Uniunii Sovietice, a precizat din nou, cu o pregnanță deosebită, țelurile pașnice ale politicii sovietice și principiile sănătoase ale Tratatului general european: «Noi considerăm — a declarat V. M. Molotov — că, în ciuda deosebirii dintre orînduirile sociale, ale țărilor Europei, de exemplu, toate popoarele europene sînt interesate în menținerea și întărirea păcii. Noi dorim ca în problema apă-

rării păcii să nu existe două țigăre nici în Europa, nici în întreaga lume. Noi chemăm toate statele europene să renunțe la crearea de grupări militare, îndreptate una împotriva alteia, deoarece crearea unor asemenea grupări nu poate să nu ducă la război. În loc de aceasta, noi propunem constituirea unui lagăr unic al tuturor statelor europene, care tind spre asigurarea securității lor și spre întărirea păcii în Europa. În cadrul acestui sistem de securitate europeană niciun stat, oricât de puternic ar fi, nu trebuie să aibă o poziție dominantă. Suveranitatea tuturor participanților la acest sistem de securitate colectivă, precum și suveranitatea fiecăruia dintre ei, trebuie să fie garantată și pusă la adăpost de orice atentat din afară. Acestea sînt principiile care stau la baza proiectului de «Tratat general european privitor la securitatea colectivă în Europa».

Propunerea sovietică a acestui plan menit să asigure securitatea colectivă în Europa — deși a trezit un imens interes în rîndul tuturor oamenilor și popoarelor iubitoare de pace — totuși nu a fost sprijinită de miniștrii afacerilor externe ai Franței, Angliei și Statelor Unite ale Americii. Ideea Tratatului general european — idee luminoasă și pe înțelesul popoarelor — își va croi, însă, mereu noi căi spre inimile milioanele de oameni și aceasta va sluji în modul cel mai sigur cauza păcii și securității în Europa și în lumea întreagă.

Problema încheierii tratatului de stat cu Austria putea fi rezolvată integral la conferința dela Berlin, dacă justele propuneri sovietice nu s-ar fi lovit de opoziția celor trei puteri occidentale, care nu vor să renunțe la planurile lor de reînviere a militarismului german, ceea ce mărește primejdia unui nou Anschluss al Austriei.

La conferința dela Berlin — pe lângă problemele germană și austriacă — a mai fost examinată și problema măsurilor privitoare la micșorarea încordării în relațiile internaționale, care a format obiectul primului punct de pe ordinea de zi. Fără îndoială, discutarea amplă a acestei probleme, și-a avut importanța ei majoră.

Datorită eforturilor statonice ale delegației sovietice — după dezbateri îndelungate, în cursul a 27 de ședințe —, cei patru miniștri de externe au căzut de acord asupra a două hotăriri:

a) S-a realizat un acord, potrivit căruia guvernele Uniunii Sovietice, Statelor Unite ale Americii, Franței și Angliei vor contribui la rezolvarea cu succes a problemei dezarmării, sau, cel puțin, la o reducere însemnată a înarmărilor. Acest acord — deși nu oglindește întru totul propunerea sovietică de a se convoca, în cursul anului acestuia, o conferință mondială pentru reducerea generală a înarmărilor — el impune totuși anumite obligații guvernelor celor patru mari puteri. El este îndreptat împotriva goanei nebunești a înarmărilor, în care s-au antrenat cercurile agresoare de peste ocean și sateliții lor.

b) S-a realizat, deasemenea, un acord privitor la convocarea unei conferințe la Geneva, la 26 aprilie 1954. Aceasta va fi o conferință a reprezentanților Uniunii Sovietice, Statelor Unite ale Americii, Franței, Angliei și Republicii Populare Chineze, pentru reglementarea pașnică a problemei coreene, cu participarea Republicii Coreene, a Republicii Democratice Populare Coreene și a celorlalte țări ale căror forțe armate au participat la operațiunile militare din Coreea, și care vor dori să ia parte, precum și pentru examinarea problemei restabilirii păcii în Indochina — de asemenea cu participarea statelor interesate în această problemă.

Așa dar, la 26 aprilie 1954 va avea loc la Geneva, cu participarea celor cinci mari puteri, o conferință pentru două din cele mai arzătoare probleme ale situației din Asia: problema coreeană și problema situației din Indochina. Prin aceasta, Republica Populară Chineză va ocupa locul ce-i revine de drept la conferința cu celelalte mari puteri.

Lucrările conferinței dela Berlin a miniștrilor de externe ai U.R.S.S., S.U.A., Angliei și Franței și rezultatele cu care s-a încheiat această conferință, au stîrnit un interes imens în opinia publică mondială. Pretutindeni desfășurarea conferinței și rezultatele ei sînt socotite de oamenii iubitori de pace ca un factor de seamă al slăbirii încordării internaționale. Oamenii realiști nu ascund și nici nu subestimează importanța dezacordurilor înregistrate la această conferință. Ei consideră, însă, că nota caracteristică și nouă adusă în viața internațională de conferința dela Berlin o constituie acordurile realizate, ca și faptul în sine al reluării tratativelor directe între puterile occidentale și Uniunea Sovietică. Spiritul tratativelor, pentru care a militat continuu Uniunea Sovietică a înregistrat la Berlin o nouă izbîndă asupra «politicii de forță», a «politicii războiului rece» și a politicii «păcii bazate pe forță», susținută de cercurile agresive din țările occidentale.

Apreciind contribuția pe care a adus-o conferința dela Berlin la examinarea unor importante probleme internaționale, ca și perspectivele de viitor pe care ea le deschide, popoarele lumii înțeleg necesitatea continuării cu hotărâre a strădaniilor lor în direcția destinderii încordării internaționale și a consolidării păcii în lume.

O impresie profundă asupra popoarelor europene a produs-o propunerea delegației sovietice, cu privire la asigurarea securității colective a Europei, care indică cu claritate calea care duce într-adevăr spre pace, în opoziție atotputernică cu calea politicilor puterilor occidentale, de scindare a Europei în blocuri ostile, care duc spre război. În această privință sînt impresionante, prin adevărul lor, considerațiile marelui scriitor sovietic și neobosit luptător pentru pace, Ilya Ehrenburg: «Lucrul cel mai esențial pentru destinele Europei — a spus el — îl constituie menținerea păcii, iar ceea ce îi frămîntă cel mai mult pe europeni, este problema securității țărilor lor. Iată de ce propunerea făcută la Berlin de către delegația sovietică, cu privire la securitatea colectivă a Europei, a găsit un răspuns atât de puternic în toate țăările europene, în rîndul oamenilor de diferite convingeri politice.

«Durerea comună îi apropie pe oameni, căci în decursul unei perioade scurte, Europa a trecut prin două războaie cumplite. Gîndurile ei, simțămîntele ei nu pot fi înțelese de oamenii care au văzut războiul numai pe ecranele cinematografelor... Unitatea Europei se manifestă cel mai limpede în năzuința ei de a apăra pacea, de a salvagarda suveranitatea fiecărui stat, mare și mic, și în același timp de a crea un organism cu ajutorul căruia să poată fi evitată o nouă vărsare de sînge. Despre propunerea sovietică se scriu multe, se spun și mai multe, se reflectează asupra ei. Încercările de a o înmormînta nu vor reuși; ideea securității colective în Europa a pătruns adînc în conștiința fiecărui european care gîndește. Desigur, calea dela prima schiță a unei clădiri și pînă la construirea ei, nu este ușoară; însă noi sîntem convingeți că, în ultimă instanță, statele Europei se vor uni pentru menținerea păcii, pentru garantarea securității fiecărui stat și a fiecărei case.

«Organizarea securității colective a Europei nu este îndreptată împotriva altor continente. Dimpotrivă, orice american, sau chinez, sau brazilian, sau indian iubitor de pace este interesat ca pacea în Europa să fie asigurată: nu odată războiul început pe cîmpiile Europei a cuprins întreaga lume. Poate că mulți locuitori ai New York-ului nu știu ce înseamnă cuvintele «securitatea colectivă a Europei» — căci nu toate ziarele consideră de datorită lor să lămurească pe cititori, multe ziare preferînd să-și țină în ignoranță; adevărul va pătrunde însă, mai devreme sau mai tîrziu, pînă și în îndepărtatele ferme ale Nevadei, și atunci toți americanii vor vedea că, Europa unită în vederea apărării securității statelor ei, constituie chezașa păcii pentru întreaga omenire».

Propunerea sovietică cu privire la asigurarea securității în Europa — primită cu multă căldură de toți europenii cinstiți și iubitori de pace — a fost urmată de declarațiile făcute de guvernele unor state europene, printre care și de guvernul român, prin care acestea și-au anunțat dorința și hotărîrea fermă de a participa la crearea unui sistem de securitate colectivă în Europa. Și nu este lipsit de semnificație faptul că în același timp, cercuri tot mai largi ale opiniei publice din apus protestează cu vehemență împotriva planurilor de creare a «comunității defensive europene».

Se știe că, datorită opoziției manifestate de puterile occidentale la conferința dela Berlin, nu s-a putut ajunge la realizarea unui acord în legătură cu această propunere a Uniunii Sovietice, atât de importantă pentru pacea Europei și pentru pacea lumii întregi. Dar, Uniunea Sovietică — consecventă politicilor sale de pace — nu a abandonat nicio clipă ideea securității colective. Considerînd că pașii făcuți pînă acum nu au epuizat toate căile pentru apărarea și consolidarea păcii și că mai sînt și alte căi care trebuiesc folosite, Guvernul Uniunii Sovietice a adresat, la 31 martie, o notă, guvernelor Franței, Marii Britanii și Statelor Unite ale Americii, prin care face noi propuneri constructive în această direcție.

Ținînd seamă de divergențele manifestate la conferința dela Berlin, cu prilejul discuțiilor în jurul propunerii sovietice referitoare la încheierea unui tratat general european, Guvernul Sovietic — luînd în considerare participarea S.U.A., în perioada celui de al doilea război mondial, la lupta comună împotriva agresiunii hitleriste și răspunderea pe care o poartă S.U.A., alături de Uniunea Sovietică, Franța și Anglia, pentru reglementarea postbelică în Europa —, declară că nu mai vede nicio piedică în calea rezolvării pozitive a problemei participării Statelor Unite ale Americii la «Tratatul general european cu privire la securitatea colectivă a Europei». În felul acesta, principala dificultate semnalată pînă acum în calea realizării unui acord în problema creerii unui sistem de securitate colectivă în Europa, ar trebui să

dispară, lăsînd drum liber curîndei traduceri în viață a acestui document de seamă al epocii noastre.

Deosebită importanță prezintă acea parte din Nota sovietică, care precizează poziția Uniunii Sovietice față de tratatul nord-atlantic. Este cunoscut tuturor faptul că, propaganda cercurilor agresive occidentale se străduiește de multă vreme să convingă lumea, că țelurile urmărite de blocul Atlanticului de nord sînt pur defensive. Miniștrii puterilor apusene au reafirmat acest lucru și la conferința dela Berlin, și după aceea. «Guvernul Uniunii Sovietice — se spune în Nota sovietică — n-a împărțit însă, și nu poate împărțiși nici în prezent punctul de vedere că sus-amintitul tratat ar avea un caracter defensiv. Aceasta pentru că Guvernul Sovietic pornește dela faptul, că tratatul nord-atlantic creează o grupare de state închisă, nesocotește sarcina preîntîmpinării unei noi agresiuni germane și, dat fiind că dintre marile puteri care au făcut parte din coaliția anti-hitleristă, numai U.R.S.S. nu participă la acest tratat, tratatul nord-atlantic nu poate să nu fie considerat ca un tratat agresiv îndreptat împotriva Uniunii Sovietice».

De subliniat, că Nota sovietică nu respinge posibilitatea ca «organizația tratatului nord-atlantic» să-și piardă, în anumite condițiuni, caracterul să agresiv. Și acest lucru ar putea fi înfăptuit atunci, cînd la organizația tratatului nord-atlantic ar participa toate marile puteri care au făcut parte din coaliția anti-hitleristă. «În conformitate cu aceasta — arată Nota Guvernului Sovietic — călăuzindu-se după principiile imuabile ale politicii sale de pace și tinzînd spre micșorarea încordării în relațiile internaționale, Guvernul Sovietic declară că este gata să examineze, cu guvernele interesate, problema participării U.R.S.S. la tratatul nord-atlantic». Și Nota adaugă, în mod foarte just: «În acest caz, organizația tratatului nord-atlantic ar înceta să fie o grupare militaristă închisă, ar fi deschisă și pentru aderarea altor state europene, ceea ce, paralel cu crearea unui sistem eficace de securitate colectivă în Europa, ar avea cea mai mare însemnătate pentru întărirea păcii generale».

Această nouă și deosebit de importantă propunere sovietică vedește, pentru toată lumea, eforturile continue pe care U.R.S.S. le face, pentru a înlesni o înțelegere între marile puteri, în interesul păcii și securității popoarelor. Propunerea sovietică — care a avut un ecou uriaș în rîndurile opiniei publice mondiale — dacă va fi respinsă, va dovedi întregii omeniri că guvernele Statelor Unite ale Americii, Angliei și Franței nu doresc în mod sincer destinderea încordării internaționale, țelurile lor fiind altele decît acelea ale păcii și colaborării dintre state și popoare.

Sînt de remarcat comentariile favorabile cu care numeroase ziare și personalități din Anglia și Franța au primit noile propuneri sovietice, ca și critica aspră făcută de acestea la adresa Departamentului de Stat al S.U.A., care — în mod pripit — a adaptat o atitudine negativă față de noile propuneri sovietice, fără să se fi consultat în prealabil cu celelalte state participante la pactul nord-atlantic. În Camera Comunelor, de pildă, atunci cînd Anthony Eden a confirmat că într-adevăr Statele Unite au făcut anumite observații proprii propunerilor sovietice, mai înainte de a se fi consultat cu guvernele cointeresate, numeroși deputați — după cum relatează «Agenția Reuter» — au exclamat cu indignare: «rușine!». Iar ziarul «News Chronicle» — criticînd poziția adoptată de Statele Unite — scrie că Departamentul de Stat «a procedat, după cît se pare, fără să se gîndească prea mult la sentimentul de a'armă și la resentimentele pe care o astfel de procedură le vor stîrni în țările membre ale Pactului Atlantic».

În același sens vorbesc și comentariile și declarațiile făcute în Franța. Referindu-se la noile propuneri sovietice, ziarul «Combat» atrage atenția că «o reacție occidentală judicioasă nu ar trebui să fie negativă» și sfătuiește ca «occidentalii să-și revină din înmărmurirea lor și să opună ultimei Note sovietice altceva decît un refuz».

Nota Guvernului Sovietic din 31 martie 1954 spulberă definitiv, dacă mai era nevoie, teza propagandei agresorilor de peste Ocean, despre pretinsa «agresivitate a Uniunii Sovietice». Acest excepțional document vedește odată în plus, grija statornică și neclintită a Uniunii Sovietice pentru menținerea și consolidarea păcii, într-un moment cînd omenirea întreagă asistă, încremenită de indignare, la leșurile agresive ale cercurilor conducătoare din S.U.A., care vîntură principiile unei «noi strategii» militare, silindu-se să semene teamă în lume și să aștepte isteria unui nou război mondial.

Poziția adoptată de delegația sovietică la conferința dela Berlin, ca și tezele enunțate în Nota din 31 martie, adresată celor trei puteri occidentale, «adaugă o nouă și deosebit de importantă verigă la lanțul eforturilor neobosite depuse de Guvernul

Sovietic pentru îmbunătățirea relațiilor între state, a înseninării atmosferei internaționale, a apărării și întăririi păcii generale. Aceste eforturi au produs o adâncă impresie în opinia publică din toate țările, care vede în ele concretizarea înaltului spirit de răspundere al Guvernului U.R.S.S., față de soarta și interesele vitale ale tuturor popoarelor lumii». *Căile indicate de Uniunea Sovietică sint căile păcii în Europa și în lumea întreagă.* «Guvernul Sovietic dă un luminos exemplu de bunăvoință în tratativele internaționale, dovedind prin fapte că există întotdeauna soluții în stare să apropie puncte de vedere îndepărtate sau chiar opuse, atunci cînd există voință sinceră de a realiza o înțelegere în interesul păcii și securității popoarelor».

Dragostea de pace a poporului sovietic și dorința lui fierbinte de colaborare pașnică cu toate popoarele este exprimată în termeni neechivoci de marele luptător pentru pace, Ilya Ehrenburg, care spune: «Noi ținem la viitorul Europei, pentru că avem Moscova și Leningradul, care sînt scumpe tuturor europenilor cinstiți, tot așa cum nouă ne sînt scumpe Parisul, Roma, Londra. Noi vrem să apărăm, împreună cu toate statele Europei, mărețele ei monumente și viitorul ei. Noi trăim pe același continent cu francezii, englezii, danezii, ungurii, italienii, noi avem aceeași casă — Europa —, și vom apăra pacea acestei case cu toată ardoarea unei inimi iubitoare».

Poporul român — profund atașat cauzei menținerii și întăririi păcii în lume — salută cu căldură noile propuneri sovietice, văzînd în ele o imensă contribuție la cauza scumpă întregii omeniri, cauza păcii și colaborării internaționale.

În plină construcție pașnică, poporul nostru muncitor este într-un totu de acord cu poziția justă adoptată de Consiliul Mondial al Păcii, în Apelul său din 31 martie, adresat tuturor popoarelor Europei, în care se spune:

«Conferința dela Berlin a arătat că dorința de a impune popoarelor «comunitatea defensivă europeană» reprezintă principala piedică în calea rezolvării pașnice a problemelor europene.

«Comunitatea defensivă europeană» înseamnă o Europă condamnată la scindare în două lagăre vrăjmașe și continuarea liniei de intensificare a înarmărilor.

«Comunitatea defensivă europeană» înseamnă reînvierea militarismului german în centrul Europei.

«Comunitatea defensivă europeană» înseamnă o primejdie de moarte pentru fiecare persoană care trăiește în Europa. Ea înseamnă primejdia distrugerii fiecărui cămin.

Popoarele Europei, care au trecut prin suferințele groaznice, prilejuite de cele două războaie mondiale începute în Europa, trebuie să fie pătrunse pe deplin de simțul răspunderii comune pentru menținerea păcii pe pămînt.

Nu este adevărat că popoarele Europei le este deschisă doar o singură cale — calea scindării și războiului. În fața lor este deschisă o altă cale, calea organizării securității colective a tuturor statelor Europei, fără predominarea unei țări, în spiritul respectării independenței naționale și în conformitate cu propriile lor năzuințe, în spiritul reducerii generale a înarmărilor.

Cu toată deosebirea dintre regimurile lor politice și sociale, toate statele Europei au interese comune: menținerea păcii pentru fiecare dintre aceste țări și dezvoltarea colaborării economice și culturale. În prezent, datorită fiecărui bărbat, a fiecărei femei din Europa este clară: Să pricinuiască o înfringere «comunității defensive europene» și războiului, să aperse pacea în Europa».

Biserica Ortodoxă Română — Ierarhii, clericii și obștea credincioasă — întimplă cu bucurie, alături de întregul nostru popor, noile strădăni pe calea păcii și înțelegerii între oameni și popoare, binecuvîntînd cu dragoste pe toți cei ce propovăduiesc pacea și o urmează.

În acest cesa, cînd omenirea se află la una din cele mai mari răscuri ale istoriei sale, Biserica noastră înțelege să-și aporească rugăcunile sale pentru pacea a toată lumea și să-și înmulțească eforturile sale pentru plinirea păcii.

Mereu prezentă cu sfatul și cu îndemnul, cu pilda și cu strădania — alături de poporul nostru care-și construiește viața sa cea nouă —, Biserica Ortodoxă Română nu încetează să înalte rugăciuni către «Împăratul Păcii și Mîntuitorul sufletelor noastre», cerîndu-i smerit «să ne izbăvească de cel viclean» și să dea biruință făcătorilor de pace împotriva celor ce vor să o turbure.

Srjitoare a Domnului Păcii, Biserica noastră crede cu tărie în triumful binelui asupra răului, a luminii împotriva întunericului și a păcii împotriva războiului.

D. V. SADEANU

SLUJITORII CULTELOR

ȘI ACȚIUNEA PARTIZANILOR PĂCII

PENTRU DESTINDEREA INCORDĂRII INTERNAȚIONALE

Aportul slujitorilor tuturor cultelor în acțiunea pentru pace constituie un capitol de mare însemnătate pentru vremurile noastre. A urmări această activitate dela începuturile ei, pe plan național cât și pe plan internațional, și mai ales a sublinia activitatea personalităților mai de seamă a căror contribuție a contat foarte mult în ochii maseilor largi de credincioși, precum și în fața adunărilor internaționale, ar fi o muncă destul de interesantă, dar și grea, fiindcă ar cuprinde o perioadă de aproape șapte ani și un material documentar prea vast. Așa stind lucrurile, noi ne vom limita a schița doar această activitate a slujitorilor cultelor în lupta pentru pace și pentru destinderea internațională, în așa fel ca să fie limpede pentru oricine efortul pe care slujitorii cultelor îl fac în slujba sfântului ideal al păcii și a bunei învoiri între oameni.

În urma dezastrului celui de al doilea război mondial, omenirea obosită, sărăcită, sfârșiată și înlăcrămată, se aștepta la vremuri de pace și de liniște, la o destindere, ca să-i îngăduie refacerea puterilor spirituale morale și economice, adinc zdruncinate atît prin cheltuelile mari de război, cît mai ales prin distrugerile înfăptuite în urma lui. Așteptările însă au fost înșelate. În umbră se pregătește un adevărat cataclism, care să depășească în distrugeri de vieți și bunuri ambele războaie mondiale luate la un loc: acesta este războiul atomic, cu toate anexele lui, în vederea distrugerii în masă a omenirii și a tot ce este viață.

Amenințarea pornește din partea țărilor imperialiste și capitaliste, împotriva țărilor și popoarelor în care se manifestă și lucrează un duh înnoitor și ziditor, cum nu s-a mai pomenit. Incendiul pregătit în umbră se aprinde pe ici-colo: în Coreea, Vietnam, Patet-Lao. Alături de aceste incendii locale, cu tendință de extindere, se duce războiul rece, printr-o propagandă fără scrupule și sub toate formele, împotriva țărilor progresiste și iubitoare de pace, la care se mai adaugă: măsuri economice discriminatorii, blocade, baze strategice pe teritorii străine, diferite tratate de asistență mutuală, precum și faimosul Pact al Atlanticului de nord și Armata Europeană defensivă. Toate acestea contribuiau la adincirea divergențelor între cele două lagăre. Această situație, cum era și firesc, produce îngrijorare în toată lumea, și indignarea maselor largi ale poporului muncitor din toate țările, deoarece poporul suportă greutatea războaielor și cade victima lor. S-au cutremurat și sufletele oamenilor cinstiți și iubitori de pace, care se simt răspunzători de soarta omenirii, în calitatea lor de conducători spirituali și educatori: intelectuali de toate categoriile, clerici, oameni de literatură, artă și știință. Începînd cu anul 1948, dorința de pace și hotărîrea de a nu mai îngădui repetarea unui nou măcel mondial, iar forma organizată a luptei pentru apărarea păcii, căutînd să atragă în sînul ei pe toți oamenii cinstiți și doriitori de bine din lumea întreagă.

Congresul intelectualilor dela Vrocalv din aprilie 1948, pune bazele Mișcării Mondiale pentru Pace, care în scurt timp avea să devină una din cele mai grandioase mișcări pe care le-a cunoscut istoria.

Congresul Femeilor, ținut la Budapesta în decembrie 1948, dezbate la fel problema păcii, unindu-și strădanțiile de mai bine cu cele ale Congresului intelectualilor dela Vrocalv.

La 25 februarie 1949, Biroul Internațional al legăturilor internaționale pentru pace și cultură, de comun acord cu Biroul Federației Internaționale a Femeilor, iau inițiativa convocării celui dintîi Congres Mondial al Partizanilor Păcii, care are loc la Paris și Praga, în aprilie 1949. La el participă reprezentanți ai unei părți din populația globului, cari găsesc aici locul cel mai potrivit pentru a arăta aspirațiunile adevărate ale popoarelor pe care le reprezentau și pentru a demasca planurile imperialiștilor ațîțători la un nou război mondial. Manifestul adresat de acest Congres tuturor popoarelor lumii, subliniază primejdia care amenință pe toți, denunță pe acei cari au rupt acordurile ce confirmau posibilitatea coexistenței pașnice a diferitelor sisteme sociale și cari resping negociațiunile asupra dezarmării. În el se definesc scopurile și programul partizanilor păcii, se pun bazele frontului unic pentru apărarea adevărului și al păcii și pentru lupta împotriva ațîțătorilor la război; se chiamă oamenii și popoarele să vină sub faldurile stindardului luptei pentru

pace. Congresul alege un Comitet Permanent care să conducă și să îndrumeze lupta frontului păcii. Cea dintâi care răspunde la Apelul primului Congres Mondial al Păcii este Marea Uniune Sovietică, bastionul păcii, libertății și independenței popoarelor.

După exemplul Uniunii Sovietice, popoarele doritoare de pace aderă cu însuflețire la acest Apel și Mișcarea pentru Pace se întinde cu repeziune peste toată suprafața pământului.

Din 1949 și pînă azi, Mișcarea Mondială a Partizanilor Păcii este într-un continuu progres, iar forul ei conducător — Comitetul Permanent al Congresului Mondial al Partizanilor Păcii — devenit, în urma celui de al doilea Congres Mondial al Partizanilor Păcii, care s-a ținut la Varșovia în noiembrie 1950, — Consiliul Mondial al Păcii, a coordonat acțiunile pentru Apărarea Păcii și a intervenit cu autoritate, în nenumărate rânduri, atît pe lângă guvernele diferitelor țări, cît și pe lângă ONU pentru preîntîmpinarea primejdiei războiului, indicînd soluțiile practice pentru menținerea și consolidarea păcii în lume.

Dintre marile acțiuni întreprinse de Mișcarea Mondială a Partizanilor Păcii, amintim aici: Apelul dela Stockholm, din martie 1950 pentru interzicerea armei atomice și declararea ca criminal de război a oricărui guvern care va face cel dintîi uz de ea.

Al doilea Congres Mondial al Partizanilor Păcii dela Varșovia, din noiembrie 1950, care a formulat în Apelul adresat omenirii, lozinca: «Pacea nu se așteaptă; ea se cucerește».

Apelul dela Berlin din februarie 1951, pentru încheierea unui Pact al Păcii între cele cinci mari puteri.

Congresul dela Viena al Partizanilor Păcii din noiembrie 1951.

Apelul dela Oslo din martie 1952, împotriva războiului bacteriologic.

Holărireă luată la Berlin în octombrie 1952, pentru convocarea unui Congres al Popoarelor în vederea lărgirii Mișcării Mondiale a Păcii.

Între 12-19 decembrie 1952, se ține la Viena celebrul Congres al Popoarelor, care marchează o nouă etapă în lupta pentru pace.

Între 15-20 iunie 1953, are loc la Budapesta sesiunea Consiliului Mondial al Păcii, care hotărăște o acțiune energică pentru destinderea internațională și soluționarea pe cale pașnică a tuturor problemelor litigioase, încheierea armistițiului în Coreea, încetarea celorlalte războaie în curs, reducerea armamentului și înarmărilor.

În sfîrșit, sesiunea Consiliului Mondial al Păcii dela Viena, între 23-29 noiembrie 1953, care cere:

1. Înființarea Comisiunii Politice pentru reglementarea conflictului din Coreea;
2. Soluționarea problemei germane;
3. Împiedecarea ratificării tratatelor cu privire la Armata Europeană și a restabilirii militarismului german;
4. Încetarea ostilităților în Vietnam;
5. Desființarea bazelor militare străine pe teritoriile naționale;
6. Convocarea celor cinci Mari Puteri pentru încheierea unui Pact al Păcii;
7. Interzicerea armei atomice.

Acesta e, pe scurt, drumul străbătut de Mișcarea Mondială pentru Pace, datorită acțiunii căreia atmosfera războinică a cedat an de an, încît situația internațională din prezent nu se poate compara cu apăsarea ce o simțea omenirea nu mai departe decît anul trecut. Multe greutăți și piedici au trebuit să fie înlăturate pînă a se ajunge la aceste două importante rezultate: destinderea internațională și unirea tuturor popoarelor în jurul unui același ideal comun: PACEA. Pe căile tainice ale Providenței, omenirea este îndrumată de mina nevăzutului Dumnezeu către pacea vestită de îngeri la Nașterea Mîntuitorului. Dacă Mișcarea pentru Pace s-ar fi rezumat numai la aceste succese, ea încă ar merita toate laudele și tot sprijinul nostru.

Dar succesele Mișcării pentru pace nu sînt numai de ordin spiritual, ci și de ordin practic: sub presiunea directă a Consiliului Mondial al Păcii și al opiniei publice, formată în sensul hotărîrilor și scopurilor urmărite de acest Consiliu, s-a încheiat armistițiul din Coreea, după trei ani de crîncen și barbar război; s-a produs o destindere internațională, care a permis realizarea unui alt punct însemnat din deciziile formulate de forul suprem al luptei pentru pace: convocarea Marilor Puteri, care a avut loc la Berlin între 25 ianuarie-18 februarie 1954, pentru reglementarea litigiilor și soluționarea problemelor germane, care, deși nu a ajuns la rezul-

tatele dorite, totuși a deschis calea tratativelor și a hotărît o nouă întrevvedere, în aprilie, la Geneva, pentru soluționarea problemei păcii în Coreea și Vietnam.

De aceste rezultate obținute de Mișcarea Mondială a Partizanilor Păcii pe plan spiritual, politic și chiar economic (intensificarea comerțului între țările din largul imperialismului cu țările de democrație populară) se pot bucura și felicita din deplin și slujitorii tuturor cultelor din toate țările, căci și ei s-au alăturat Mișcării pentru Pace, chiar dela început, și aportul lor în Consiliul Mondial pentru Pace, în Congresele Partizanilor Păcii și, mai ales, influența lor, a fost hotărîtoare în captarea maselor de credincioși pentru cauza păcii, în organizarea propagandei, la ei acasă, în favoarea păcii și popularizarea hotărîrilor și apelurilor Consiliului Mondial. În această privință, activitatea desfășurată în stil mare, pe plan național și internațional, a citorva slujitori ai cultului creștin este arhicunoscută:

Mitropolitul Nicolae Crutișk', cu toată vîrsta înaintată, s-a arătat neobosit în slujba păcii, luînd parte activă la toate congresele partizanilor păcii și cuvîntul său este așteptat oriunde și apreciat.

Tot așa Hewlett Johnson — decanul de Canterbury, care, la fel împovărat de ani, n-a pregetat a călători în toate țările Europei și Asiei, în ambel: Americi, ducînd mesajul păcii în numele Mîntuitorului, al omeniei și al dreptei judecăți. L-am auzit și noi în timpul Festivalului Mondial din vara trecută, vorbindu-ne tot despre pace, în Sala Sindicatelor. D-sa a publicat articole în ziare și broșuri, în care demasca neomnosul război dus în Coreea. Cu toate că a fost înfruntat și în țara sa și în alte părți, totuși nu s-a descurajat și nu a dat îndărăt.

Din partea Bisericii Romano-Catolice au lucrat și lucrează pentru pace abatele Boulter și Episcopul Moulton, și ei duc această lucrare cu multă însuflețire, ca și alți mulți clerici romano-catolici. Aceștia au fost dela început aleși, ca membri în Consiliul Mondial al Păcii, în 1949, la Congresul Partizanilor Păcii din Paris. La acest Congres au luat parte și reprezentanți ai confesiunilor Luterană, Calvină și Anglicană, precum și ai comunităților de metodiști, baptiști și quakeri din Anglia, Franța, Elveția, Germania, Cehoslovacia, Ungaria și Suedia. Acești reprezentanți ai diferitelor confesiuni, pe lângă participarea lor activă la dezbaterile Congresului, au alcătuit și un mesaj către toți creștinii din lumea întreagă, arătînd necesitatea de a se lua o atitudine hotărîită față de marile probleme, care frămîntă omenirea în timpul de față, mărturisind posibilitatea coexistenței în chip pașnic pe pămînt a diferitelor ideologii, că «lupta de clasă — fruct amar al nedreptăților flagrante ale sistemului capitalist — nu poate fi stinsă de nicio forță exterioară; ea poate fi pusă în rîndul ală numal de dreptatea care apără pe cei oprimați și cu singura condiție de a se respecta dreptul popoarelor de a hotărî ele singura sistemul economic ce le convine».

Congresul Mondial al Partizanilor Păcii dela Paris recunoaște aportul confesiunilor creștine la lupta pentru pace și imensa înrînire pe care o au cultele asupra maselor de credincioși, prin slujitorii lor.

Cea dintîi care răspunde cu entuziasm — cum s-a spus, la Apelul primului Congres Mondial al Păcii — este Marea Uniune Sovietică, iar alături de poporul sovietic stă în primul rînd clerul Bisericii Ortodoxe Ruse, secondat de slujitorii celorlalte culte. Mai mult, se poate spune fără a greși, că acțiunea pentru pace a înalt Prea Sfințitul Patriarh Alexei merge paralel cu primele începuturi de organizare a acțiunii mondiale pentru pace. I.P.S. Sa începe să se afirme ca organizator al acțiunii comune a Ortodoxiei încă din iulie 1948, cu prilejul comemorării, la Moscova, a 500 ani dela proclamarea autocefaliei Bisericii Ortodoxe Ruse. Cu această ocazie, Intistătătorii și reprezentanții a nouă Biserici Ortodoxe cad de comun acord asupra atitudinii pe care Biserica trebuie să o ia față de ațîțătorii la război și pentru apărarea păcii.

Consfătuirii între Capii Bisericii Ortodoxe s-au mai ținut la Moscova în August 1950, cînd s-a adresat un mesajiu Bisericii Anglicane, credincioșilor Bisericii legătură cu încheierea unui Pact al Păcii între Marile Puteri. În mesajiu se spune: «Inarmarea împotriva tuturor relexor războiului este datoriată fiecărui creștin».

În luna iulie 1951, o nouă întrînire la Moscova a Intistătătorilor Bisericii Ortodoxe, adresează un mesajiu clerului și poporului credincios de pretutindeni, în legătură cu încheierea unui Pact al Păcii între Marile Puteri. În mesajiu se spune: «Acum, cînd în Pactul Păcii se pun cele mai mari speranțe, realizarea acestui pact este pusă, din voința lui Dumnezeu, în seama directă a bunei credințe a oamenilor. Indrumată de bunul simț și grupată într-o forță unică, ea poate să oblige guvernele Marilor Puteri să semneze pactul păcii pe baza coexistenței pașnice a celor două

sisteme. Cînd aceasta se va săvîrși, popoarele vor răsufla libere, se va împrăstia întinericul neîncrederii și al fricii și se vor înapoia zilele păcii și fericirii. Atunci orice contradicție între țări se va soluționa nu prin violență, ci pe calea dreptății» (*Apostolat Social*, vol. IV, p. 495). Iată cum Biserica clarvăzătoare anticopează principiul stabilit mai tîrziu al unui pact al păcii, bazat pe buna credință a oamenilor.

Acest mesaj trasează un drum precis în activitatea pusă în slujba păcii a tuturor Bisericilor naționale Ortodoxe, cler și popor, care, însufleții mereu de pilda celor mai mari și de îndemnurile lor, caută să adincească convingerile de frumusețea cauzei pentru care luptă și să extindă aceste convingeri la mase cît mai largi, călăuzindu-le năzuințele spre pace, prietenie și bună înțelegere între indivizi și popoare.

O nouă etapă deosebit de importantă în consolidarea frontului mondial al apărătorilor păcii, se deschide odată cu Conferința tuturor Bisericilor și asociațiilor religioase din U.R.S.S., care a avut loc la Moscova între 9 și 12 mai 1952, importantă prin mulțimea credincioșilor reprezentăți la această conferință, cît și prin înflăcăratele discursuri, adevăruți și hotărîri exprimate atunci. Mitropolitul Nicolae Crutișki a ținut în fața congresiștilor o magistrală cuvîntare, care a rezumat toată munca ce se desfășoară în toată lumea pentru apărarea păcii, entuziasmul cu care se duce lupta pentru pace în U.R.S.S., manifestată printr-o muncă variată și constructivă pentru fericirea popoarelor din Uniunea Sovietică, precum și obligația impusă de conștiința tuturor cultelor și slujitorilor lor de a îmbrățișa cauza sfîntă a păcii. Au luat cuvîntul apoi reprezentanții religioși ai celor 18 naționalități diferite, vorbind despre război, despre ațîțitorii la război, despre pace, despre aspirația după pace a oamenilor, popoarelor, despre activitatea omului religios, despre lupta pentru pace și despre activitatea clerului în lupta pentru pace. La această conferință au luat parte și reprezentanți ai celorlalte confesiuni creștine, ca: Gustav Turs din Letonia și Jan Klivit din Estonia — Arhiepiscopii ai Bisericilor Luterane, canonicii I. Stankevicius, administratorul Arhiepiscopiei Romano-Catolice din Kaunas, K. Paltarokas, vicar capitular și Episcop de Panevezys și Vilnius, pastorul Erwin Koch, președintele Comitetului Național al Luptărilor pentru Pace din Austria (*Studii Teologice*, nr. 1-2/1953, p. 15).

Documentele publicate în urma acestei importante conferințe, care cuprind pe larg declarațiile tuturor celor ce au luat cuvîntul în legătură cu diferitele probleme discutate la Conferință, reprezintă cea mai autentică mărturisire a atașamentului și preuirii pe care slujitorii diferitelor culte o au față de problema păcii, oare față de război și de provocatorii la război, datorită de a lupta pentru lichidarea divergențelor pe calea tratativelor de bună credință și pentru încheierea unei păci trainice. Datoria de a lupta în acest sens revine și slujitorilor cultelor. Acest lucru a fost exprimat de toți: «Datoria popoarelor și aceea a tuturor creștinilor este de a realiza poruncile lui Hristos... La noi în apus, se zice adesea că Biserica are misiunea de a procura omului pacea interioară cu Dumnezeu, iar nu pacea din afară. Dar oricine s-a împăcat cu Dumnezeu, prin mijlocirea lui Iisus Hristos, oricine poartă pacea în inima lui, trebuie să lupte și pentru pacea între oameni. Nu se va putea găsi în Sfintele Scripturi niciun loc care să justifice războiul. Cu atît mai puțin se va putea întîlni vreun argument pentru a justifica, după vîouă îngrozitoare războaie mondiale, pe un al treilea» — declară pastorul Erwin Koch (*Studii Teologice*, nr. 1-2/1953, p. 19). «Creștinii și necreștinii nu pot să se țină astăzi în afară de evenimentele mondiale și nici să aștepte în chip pasiv evoluția lor. În timp ce lupta dintre bine și rău, dintre justiție și violență se agravează, noi trebuie să luăm asupra noastră apărarea binelui și a justiției, pentru a menține pace» (*Ibidem*, p. 19).

În cadrul acestei mărețe lupte pentru pace, care înseamnă lupta pentru biruința binelui asupra răului, sarcini deosebite revin Bisericilor și comunităților religioase de tot felul. Astfel, I.P.S. Patriarh Catolicos George VI al Armenilor, a spus: «Socotim că este folositor și sîntem convinși că dacă marile și micile Biserici creștine naționale, ca și celelalte instituții religioase se grupează, se organizează și se ridică în comun, într-un front unic, împreună cu credincioșii lor, împotriva războiului și pentru pace, — această acțiune nu numai că va avea o țintă pozitivă și va ajuta la triumful cauzei păcii, ci că ea va ridica totodată autoritatea clerului și va sublinia importanța religiei în viață» (*Ibidem*, p. 20).

Aoștinea Bisericii Ortodoxe Ruse și a celorlalte culte din Uniunea Sovietică n-a rămas fără răsunet, mai ales în țările de democrație populară și cele aflate în lagărul păcii. Cultele din Polonia, Ungaria, Bulgaria, România, separat și toate la un loc, au îmbrățișat cu căldură cauza păcii, au organizat congrese și cercuri mai restrînse pentru a crea atmosfera prielnică promovării luptei pentru pace.

Această acțiune comună și unitară a cultelor din aceste țări a avut o enormă înfruntare asupra stării de spirit a cultelor celor mai diferite de pe glob și a felurilor organizației religioase. Astfel, la 5 octombrie 1952, s-a ținut la Sofia, în sala festivă a Academiei de Științe, o impresionantă conferință a conducătorilor și reprezentanților tuturor Bisericilor și comunităților religioase din R.P. Bulgaria, închinată luptei pentru pace, sub președinția I.P.S. Mitropolit Chiril al Plovdivului, actualul Patriarh al Bisericii Ortodoxe din R.P. Bulgaria. La propunerea I.P.S. Sale, toți participanții la congres s-au rugat câteva clipe, fiecare în graiul și credința lui, pentru biruința păcii în întreaga lume. A fost un moment impresionant. Tot cu acest prilej, I.P.S. Climent, Mitropolitul de Stara Zagora, a prezentat un raport privitor la acțiunea Bisericii pentru pace, în care afirmă: «În decursul istoriei milenare a omenirii, au izbucnit mereu războaie, în toate colțurile pământului. Și nici o stihie a naturii, nici seceta, nici focul, nici apele revărsate, n-au pricinuit distrugerii atât de grave și de cumplite în viața oamenilor, ca războaiele... Dezvoltarea gândirii și progresul realizat de omenie în atâtea domenii, nu numai că au restrins această stihie distrugătoare, ci dimpotrivă, au făcut-o și mai nimicitoare. Iată cel mai tragic paradox al civilizației omenești» (*Biserica Ortodoxă Română*, nr. 1/1953, p. 60). Biserica Ortodoxă Bulgară a adus o contribuție însemnată la cauza păcii prin delegații săi la congresele mondiale, precum și prin participarea clerului în frunte cu episcopii la acțiunile pentru pace organizate de Comitetul Național Bulgar pentru Apărarea Păcii.

În Cehoslovacia, clerul Bisericii Ortodoxe și al celorlalte culte s-au alăturat luptei pentru pace și clerul tuturor cultelor a avut o importantă conferință privitor la lupta pentru pace, ținută la Lucacevița.

În Polonia, nu numai clerul ortodox, ci și cel catolic, urmînd îndemnul conștiinței sale creștine, s-a alăturat dintru început Mișcării Mondiale pentru Apărarea Păcii. Mai tirziu și Episcopatul catolic polonez s-a pronunțat în favoarea Apelului dela Stockholm, pe care l-a socotit un factor fundamental pentru reglementarea pașnică a problemelor internaționale. Același lucru l-au făcut și episcopii catolici din Ungaria.

Pentru interzicerea totală a armei atomice, s-au pronunțat deasemenea cardinalii și arhiepiscopii din Franța, declarînd: «Noi rugăm pe conducătorii de state, asupra cărora apasă acum o mare răspundere, să nu se lase ademenți a folosi această armă a distrugerii și să facă tot ceea ce este posibil ca, prin eforturi comune, să se ajungă la interzicerea folosirii ei».

Reprezentanții ai diferitelor comunități religioase din S.U.A. au condamnat în unanimitate ordinul dat de președintele Truman pentru fabricarea bombelor cu hidrogen. El au declarat că o astfel de hotărîre nu poate găsi niciun fel de justificare morală. Comitetul executiv al Consiliului Federal al Bisericilor creștine din America, avînd aproape 30 milioane de protestanți, s-a declarat împotriva bombelor cu hidrogen, iar 2000 preoți protestanți din Columbia au declarat că fabricarea bombelor cu hidrogen este contrară sentimentelor tuturor creștinilor. Biserica Presbiteriană și Metodistă au cerut guvernului american să intre în tratative pentru încheierea unui acord internațional, prin care să se interzică fabricarea bombelor atomice și cu hidrogen. Congresul a 17 organizații protestante americane a adresat un apel Bisericilor din întreaga lume, chemîndu-le să ceară guvernelor lor să fie de acord pentru convocarea unei ședințe plene a Organizației Națiunilor Unite, sau pentru convocarea unei conferințe mondiale, în care să se examineze nu numai problema interzicerii armei atomice, dar și aceea a accelerării dezarmării generale.

Cu același entuziasm sprijină lupta pentru pace și protestanții din Europa. Biserica Luterană și Reformată din Ungaria, care au aprobat Apelul dela Stockholm, au chemat pe toți frații lor creștini din diferite țări din Europa, să-și facă datoria de creștini, activînd pentru apărarea păcii. Pastorul Ottmar Müller din Germania apuseană, s-a adresat clericilor tuturor cultelor, chemîndu-l să folosească toată puterea credinței lor, toată puterea învățăturii creștine, toată încrederea de care se bucură în parohiile lor, toată autoritatea și întreaga înfruntare a Bisericii pentru lupta activă de apărare a păcii. Pastorii protestanți din Elveția au împărtășit deasemenea grija ce a cuprins popoarele și au condamnat, pe lângă folosirea armei atomice, și orice încercare de agresiune.

Consiliul Bisericilor Protestante Engleze, organizația protestantă «Crucea albastră» din Belgia și Biserica Metodistă din Polonia, au sprijinit Apelul dela Stockholm și au îndemnat pe credincioșii lor să-l semneze. Apelul dela Stockholm pentru salvarea omenirii de pericolul bombelor atomice a pus în mișcare aproape întreaga lume creștină și a găsit un călduros sprijin și la creștinii din China, Japonia, Noua

Zelandă, Canada și țările scandinave. În Orientul apropiat a avut un puternic răsunet apelul Mitropolitului Bisericii Ortodoxe din Liban — Ilie Karafm — și acela al șefului Bisericii Maronite, Patriarhul Antonie Petre Arida.

Ziarul «Izvestia» nr. 282, din 29 noiembrie 1953, constată că numărul clericilor și al multor oameni de vază crește în organizațiile de luptă pentru pace.

Credincioșii diferitelor religii sînt și ei activi în apărarea păcii. Aceasta pentru că pacea este scumpă în general religiilor, cum o demonstrează studiul Pr. Prof. Emilian Vasilescu, publicat în «Ortodoxia» nr. 3/1953, pp. 339-380.

În timpul stringerii semnăturilor pe Apelul dela Stockholm, mozaicii din diferite țări au cerut interzicerea armei atomice. Șef-rabinul Franței, de pildă, în august 1950, a declarat că Apelul dela Stockholm, care cere apărarea oamenilor de distrugerea în masă, corespunde cerințelor unanime. Tot în același timp, rabinul-șef al Poloniei a adresat un apel către evreii din întreaga lume, cerîndu-le să se unească în lupta împotriva oricărui fel de provocare militaristă. «Fie ca glasul nostru — a spus el — să se unească cu glasul milioanele de oameni, care se ridică în apărarea păcii, și într-o simțire vestesc porunca sfîntă: să nu ucizi!».

La lupta pentru apărarea păcii ia parte și populația musulmană din Siria, Liban, Alger, Egipt, Pakistan și din celelalte țări din răsărit. Unul din reprezentanții de seamă ai clerului superior musulman din Siria, Sei ed-din Zaim, care face parte și din Consiliul Mondial al Păcii, scria în 1950: «Noi, partizanii păcii și ai credinței, vom lupta cu hotărîre împotriva oricărei ideologii, care duce la război. O mare răspundere cade asupra oamenilor religioși și oamenilor științei: ei sînt datori să trezească conștiința popoarelor, să le arate cit de păgubitoare sînt consecințele războiului».

Mișcarea pentru pace este larg sprijinită de adepții Budismului. Clerul din Mongolia, insula Ceylon, Birmania și din celelalte țări ale Asiei răsăritene, împreună cu credincioșii, participă activ la lupta pentru apărarea păcii, sprijinind hotărîrile Consiliului Mondial al Păcii.

Această acțiune comună a reprezentanților tuturor cultelor religioase creștine și necreștine, a fost ilustrată în chip strălucit la diferitele conferințe ale cultelor din unele țări, dar mai ales în chip deosebit la Congresul Popoarelor dela Viena, unde au fost prezenți, ca mandatarii ai cultelor respective, 65 de slujitori ai cultelor și au luat cuvîntul 16, iar ceilalți au lucrat în diferite comisii și au dat declarații scrise. Iată și numele unora din cei mai de seamă luptători pentru pace, slujitori ai diferitelor culte, delegați la acest congres: Mitropolitul Nicolae al Criteștelor, Mitropolitul Chiril al Plovdivului (Bulgaria), Episcopul Valerian (R.P.R.), Decanul de Canterbury, Hewlett Johnson (Anglia), Rev. James Endicott, profesor de Teologie (Canada), Muftiul Quazim Hafezi (Albania), rev. Allan D. Brandt (Australia), pastorul Johannes Herz, profesor de Teologie (Germania), U. Pandita, șef religios budist (Birmania), Episcop al Bisericii Metodiste, Cezar Dacorso (Brazilia), -- și încă mulți alții, ale căror nume au fost la vreme publicate în revista *Glasul Bisericii* nr. 1/1953, pp. 32, 33. Prezența atîtor reprezentanți ai cultelor la Congresul Popoarelor a dat acestei mărețe adunări un prestigiu deosebit.

În țara noastră, lupta pentru pace stă în centrul preocupărilor slujitorilor și credincioșilor Bisericii noastre. Avînd în fruntea ei pe vechiul și încercatul luptător pentru pace, Înalt Prea Sfințitul Patriarh Justinian, Biserica Ortodoxă Romîna a înțeles că lupta pentru pace trebuie organizată în așa fel încît să cuprindă întreg clerul și pe credincioși, pentru ca alături de slujitorii și credincioșii celorlalte culte, alături de tot poporul nostru și de celelalte popoare ale lumii, să construim un zid de neînving împotriva uneltitorilor unui nou război. Pentru ilustrarea seriozității cu care Biserica noastră înțelege să se întegreze în rîndul milioanele de apărători ai păcii din lumea întreagă, amintim că toți preoții ortodocși fac parte din Comitetele de luptă pentru pace, organizate pe întreg cuprinsul Patriei noastre și că toți preoții au datorîa permanentă de a sprijini cauza sfîntă a menținerii păcii. Ierarhii Bisericii noastre, urmînd pilda Înalt Prea Sfințitului Patriarh Justinian, sînt cei dintîii luptători pe frontul păcii, cu cuvîntul și cu pilda vieții lor. Preoții au îndemnat la acțiunea pentru pace, căci «numai voința de pace și hotărîrea neclintită a sutelor de milioane de partizani ai păcii, în rîndul cărora s-au înrolat și Ierarhii, preoții și alți slujitori ai Bisericii creștine din toate țările lumii, numai drizența acestor stegari ai păcii și apărători ai vieții poate stăvili extinderea războiului și vărsarea sîngelui nevinovat» (Pastorală I.P.S. Patriarh Justinian de Paști, din anul 1952).

În diferitele ocazii, Înalt Prea Sfințitul Patriarh Justinian, însuflețitorul și călăuzitorul neobosit în lupta pentru pace, a sintetizat în chip admirabil acțiunea pentru pace pe care o desfășoară clerul și credincioșii Bisericii noastre. «Clerul și credincioșii ortodocși — declară I.P.S. Sa în fața Congresului Național pentru Apărarea Păcii din dec. 1952—au răspuns cu multă însuflețire la îndemnul părintești ale Sfințitului Sinod și s-au angajat ferm, alături de toți luptătorii pentru pace din țara noastră, în lupta neșovăitoare împotriva celor ce pregătesc noi vărsări de sînge nevinovați, noi dureri și distrugerii. Slujitorii Bisericii noastre propovăduiesc fără încetare, din ușile altarelor, datorită sfințită a fiecărui creștin adevărat, de a lupta cu osîdie pentru împlinirea nobilei ideal al păcii. De pe amvon, la cuvîntări ocazionale, în rugăciuni obștești pentru pace, în îndemnul și sfaturile duhovnicești de fiecare zi, preoțimea noastră își desfășoară sacra ei misiune de slujitori ai păcii. Conferințele protopopești raionale și consfăturile interprofesionale locale, sînt deasemenea prilejuri pentru manifestarea dragostei sale de pace și pentru osîndirea aceluia care încearcă să subjuge lumea prin războaie de jaf și cîmpire».

Această mărturie, venită din partea Intîistătorului Bisericii Ortodoxe Romine, care cunoaște în amănunțime activitatea clerului în apărarea păcii, constituie pentru noi preoții un document și o diplomă de onoare.

Dar activitatea Înalt Prea Sfințitului Patriarh Justinian în slujba păcii nu se mărginește numai la acțiuni de reprezentare și îndrumare, ci ea se extinde în toate ramurile de manifestare a vieții religioase și în deosebi în sectorul publicațiilor. Toate revistele noastre bisericesti, patriarhale și eparhiale, an de an și aproape în fiecare număr, au tipărit studii și articole, dări de seamă și rezumate privitoare la problema păcii și la lupta pentru pace pe tărîm național și internațional, iar Înalt Prea Sfinția Sa personal a publicat un volum de 544 pagini, al cărui titlu indică și cuprinsul: «Pilde și îndemnuri în lupta pentru pace».

Țara și Guvernul nostru au apreciat această neobosită activitate pentru cauza păcii, decorînd pe Înalt Prea Sfinția Sa, pe I.P.S. Sebastian, Mitropolitul Moldovei, pe P.S. Valerian al Oradiei și pe cei mai apropiați colaboratori ai Înalt Prea Sfinției Sale: pe P.C. Pr. Alexandru Ionescu, Vicarul Sf. Arhiepiscopiei a Bucureștilor, preotul Al. Vlaiculescu și preotul I. Gagiu, care fac parte din Comitetul Național al Luptei pentru Pace și au onorat Biserica noastră ca delegați la cele mai multe Congrese ale partizanilor păcii în Uniunea Sovietică și în alte părți, Varșovia, Budapesta, la Congresul Popoarelor dela Viena, la care a participat și P.S. Valerian, Episcopul Oradiei, care în această calitate a vorbit și la radio-emisiunea din Viena.

Datorită acestei bogate activități în slujba păcii, prestigiul Bisericii noastre și al slujitorilor ei a cîștigat o aleasă prețuire din partea poporului nostru cit și a celorlalte popoare luptătoare pentru pace.

Alături de acțiunea Bisericii noastre în lupta pentru pace, stau și slujitorii celorlalte culte din țara noastră și am fi nedrepti și incompleți dacă n-am aminti că, la chemarea Înalt Prea Sfințitului Patriarh Justinian și la Ministerului Cultelor, slujitorii cultelor din R. P. R. au făcut declarații entuziaste de aderare la lupta pentru pace. Asemenea întruniri au avut loc la 23 iunie 1949, cînd reprezentanții tuturor cultelor au semnat această declarație: «Noi vom propovădui de acum înainte cu și mai mult zel pacea și ne declarăm hotărîți împotriva imperialismului care ațîță la război, cu scopul de a prelungi în lume exploatarea omului de către om, a unor popoare de către alte popoare» (*Apostolat Social*, vol. IV, p. 459).

La a doua consfătuire care a avut loc la 19 decembrie 1950, slujitorii tuturor cultelor din țara noastră mărturisesc în chemarea lansată atunci: «că Pacea este într-adevăr porunca dumnezeiască, spre care năzuiesc toți credincioșii de pe pămînt» (*Apostolat Social*, vol. IV, p. 481).

La a treia consfătuire, ținută la 25 noiembrie 1952, episcopul reformat Ioan Vasarhelyi, exprimîndu-se în duhul slujitorilor celorlalte culte, prezenți la această consfătuire, declară: «Noi vrem pace, pentru a dedica toate forțele noastre muncii constructive și pașnice ce se desfășoară astăzi pe întinsul Patriei noastre, conștienți fiind că astfel slujim cauza păcii și frăției între popoare». La aceste declarații am putea cita și pe cele făcute de slujitorii altor culte și credințe care aderă fără rezervă la lupta pentru pace.

Declarațiile făcute la aceste conferințe ale cultelor din țara noastră, constituie dovada cea mai nedesmințită despre strădanile slujitorilor tuturor cultelor din țara noastră pentru construirea unei vieți mai bune, pentru destinderea încordării internaționale, pentru intronarea în lume a unei păci care să nu fie tulburată de nimeni.

Ele au exprimat convingerea lor nestrămutată că pacea, libertatea și dreptatea socială sînt bunurile cele mai de preț după care fiecare om normal năzuiește.

Privind la drumul străbătut, la greutățile cu care am avut de luptat și la biruințele dobîndite pe frontul luptei pentru pace, slujitorii tuturor credințelor, dar mai ales clerul ortodox de pretutindeni și cel al Bisericii noastre, poate spune cu conștiința împăcată, că lupta cea mai bună a luptat pentru cel mai sfînt și scump ideal al omenirii: pacea! Participînd cu toată însuflețirea la lupta pentru pace a Frontului Mondial al Partizanilor Păcii, clerul Bisericii Ortodoxe Romîne și cel al tuturor celorlalte culte, mai ales d'n țările libere, și-au manifestat hotărîrea de a lupta la încetăenirea păcii în lume și la înlăturarea pentru totdeauna a războiului din mijlocul societății omenesti, mărturisind prin aceasta convingerea că războiul nu este un rău inevitabil, afirmînd totodată celălalt principiu, lansat la Congresul Mondial al Partizanilor Păcii dela Varșovia din 1950, că «Facaie nu se așteaptă, ea se cucerește».

I.P.S. Mitropolit Nicolae al Crutișelor, în cuvîntarea sa, ținută cu prilejul sesiunii Consiliului Mondial al Păcii dela Viena, la 26 noembrie 1953, conturează admirabil datoria clerului și credincioșilor de a lupta pentru pace: «Noi sîntem datori să justificăm credința noastră, menirea noastră creștină prin fapte de credință și, desigur, prin apărarea păcii, pace simplă și accesibilă oamenilor muncii. Prin credința, prin datoria noastră — noi sîtem obligați să fim primii constructori ai păcii, și principala noastră sarcină în momentul de față, e de a pune guvernele Marilor Puteri în fața faptului unității creștine de osîndire a războiului și a altor cauze care îl provoacă. Nu ni se cade să desfigurăm ideea păcii prin temeri și bănuieli, să nu descurajăm de indoieli în posibilitatea păcii. Dimpotrivă, pacea, pentru care noi luptăm acum, e nevoie să o desprindem de neîncredere și nesinceritate, să o înălțăm prin înțelegere reciprocă și prin prietenie, să o încălzim prin dispoziția noastră creștină, pentru ca ea să devină cu adevărat urmare a păcii lui Hristos, pe care noi creștinii o propovăduim» (*Revista Patriarhiei din Moscova*, nr. 12/1953, p. 19).

Noi, clerul Bisericii Ortodoxe Romîne, nu putem absenta dela această luptă, fiindcă pacea este condițiune de mîntuire pentru noi și pentru turma incredințată nouă. «Căci, zice Sf. Ioan Gură de Aur despre preotul ortodox, ce fel de om trebuie să fie acela care este ambasadorul lui Dumnezeu pentru întreg poporul, și ce zic eu poporul?, pentru toată lumea..., și că și cum preotului i s-ar fi incredințat tot universul, și ca și cum el ar fi tatăl tuturor, așa se apropie de Dumnezeu, rugîndu-se să fie stinse războaiele de pretutindeni, să înceteze turburările, rugîndu-se pentru pacea tuturor, așa ca toate relele ce amenință pe fiecare, atît pe indivizi, cit și pe popoare, să fie repede îndepărtate» (Sf. Ioan Gură de Aur, *Opere complete*, St. Petersburg, 1895, vol. I, p. 462).

Clerul este solicitat în lupta pentru apărarea păcii. Sîntem datori să răspundem și ca preoți și ca cetățeni ai patriei noastre de aci. Noi preoții ne deosebim de toți ceilalți propovăduitori și luptători pentru pace. Fiindcă numai noi vorbim nu în numele nostru, ci în numele lui Dumnezeu. «Cel ce vă ascultă pe voi, pe Mine Mă ascultă» (Luca X, 16). De aceea și cuvintele noastre au un efect deosebit, de aceea se și bucură preoții de un prestigiu deosebit în lupta pentru pace. Mare e autoritatea noastră, dar e tot atît de mare și răspunderea noastră.

Apărarea păcii e un avertisment celor care amenință lumea cu bombe. Dela Dumnezeu, din cer, ne vin: aerul proaspăt, apa, lumina și căldura: «Soarele Său Mă răsare peste cei răi și peste cei buni și plouă peste cei drepti și peste cei nedrepti» (Mt. V, 45). Prin cer, dar, ne menținem viața. Nu se cuvine deci a pîngări cerul, stropindu-l cu sînge omenesc. Evanghelia ne învață și aceea că toate se descopăr și toate se plătesc. Se plătesc toate păcatele dela gîndul cel mai ascuns pînă la ultima picătură de sînge nevinovat.

Nimeni să nu-și inchipuie că în cazul unui nou măcel, unui nou război, alții vor muri și el va scăpa. Chiar și acest gînd e vinovat și constituie un păcat.

Dela justetea acestui gînd pornind, se poate ajunge la lămurirea lumii în general, la pregătirea atmosferei de oprire prin convingere a războiului, la tratative de bună credință.

Cu gîndul la Dumnezeu și la păcat și la moarte, ca plată a păcatului, se poate destinde încordarea internațională, se poate merge drept și fără nicio clătinare pe calea tratativelor de bună credință.

PENTRU O RECOLTĂ BOGATĂ

CONSFĂTUIREA PE ȚARĂ CU FRUNTAȘII ÎN MUNCA OGOARELOR

În ziua de 5 martie, anul acesta, — așa dar la numai două zile după apariția Hotărârii Consiliului de Miniștri al R.P.R. și Comitetului Central al P.M.R. cu privire la executarea la vreme și în bune condițiuni a muncilor agricole de primăvară, — la Consiliul de Miniștri s-au adunat în consfătuire 212 frunțași din agricultură, oameni încercați în munca pământului, cari au realizat producții mari la ha. în cultura porumbului, cartofului și sfeclii de zahăr, în toate regiunile țării, în cursul anului 1953.

Consfătuirea a fost convocată de Cîrmuirea Statului nostru și la lucrările ei au participat cei mai vrednici dintre muncitorii ogoarelor, printre cari 75 membri ai gospodăriilor agricole colective și ai întovărășirilor agricole, 115 țărani muncitori cu gospodării individuale și tehnicieni din gospodăriile agricole de Stat, mecanizatori din S.M.T.-uri, precum și primii secretari ai Comitetelor raionale de partid, președinții Comitetelor raionale de partid, președinții Comitetelor executive ale Sfatuirilor Populare regionale, cadre conducătoare din Ministerul Agriculturii și Silviculturii, cercetători din institutele științifice.

Cîrmuitorii Statului au fost de față, în marea sală de la Consiliul de Miniștri, tot timpul cît au durat lucrările consfătuirii, demonstrînd, prin prezența lor, cît de mult este interesată țara noastră, pentru a face din anul acesta un an de creștere simțitoare a producției medii la hectar la principalele culturi agricole și în deosebi la cele de primăvară: porumb, cartofi, sfeclă de zahăr, floarea soarelui, etc.

Consfătuirea a avut caracterul unei întîlniri de înalt nivel științific, impresionant, între toate, fiind faptul că oameni simpli, pierduți în anonimatul rural, au putut să expună, în cuvinte potrivite, uneori frumos stilizate, munca lor neobosită pentru obținerea unor recolte bogate și succesele ce au dobîndit prin folosirea metodelor agrotehnice înaintate.

Lucrările consfătuirii au fost deschise de Dl. Gheorghe Apostol, vicepreședinte al Consiliului de Miniștri, Ministru al Agriculturii și Silviculturii, care a spus, între altele: «Consfătuirea a fost organizată pentru a cunoaște pe cei care, îmbinînd priceperea cu hărnicia, știința înaintată cu practica îndelungată a muncilor agricole, au obținut recolte bogate. Experiența acestor frunțași trebuie să slujească tuturor celor ce muncesc în agricultură pentru obținerea unui puternic avînt în producția agricolă».

La consfătuire au fost prezentate trei referate științifice și au fost ascultate patruzeci și patru de comunicări ale oamenilor care trudesc pe ogoare și se întrec în munca pentru obținerea unor recolte bogate.

I. Primul referat, cu privire la măsurile agrotehnice ce trebuie luate pentru sporirea producției la hectar la culturile de porumb, — a fost susținut de *Nicolae Giosan* locțiitor al Ministrului Agriculturii și Silviculturii.

Vorbitorul a arătat că porumbul este cea mai importantă plantă de cultură din țara noastră, alături de grul de toamnă; aceasta pe de o parte pentru suprafața mare cultivată cu porumb și pe de altă parte pentru numeroasele sale întrebuințări: în hrana omului, în nutriția animalelor, în industrie.

Folosind sprijinul acordat de Statul nostru, aplicând metode agrotehnice avansate, mulți țărani muncitori cu gospodării individuale, multe gospodării agricole și întovărășiri, unele gospodării agricole de Stat și stațiuni experimentale agricole au obținut recolte bogate. Aceasta dovedește că avem mari posibilități de a spori în mod simțitor producția medie de porumb la hectar, pe țară.

În continuare, referentul a arătat cum se face pregătirea terenului pentru cultivarea porumbului, pregătirea seminței, metode de însămînțare, — între care, în mod special, metoda însămînțării în cuiburi dispuse în pătrat — lucrările de întreținere precum și o serie întreagă de metode noi, înaintate, a căror aplicare a avut drept rezultate recolte mari la hectar.

În încheiere, vorbitorul a arătat că trebuie să indemnăm și să ajutăm țăraniimea muncitoare să folosească experiența frunțașilor, în propriul ei interes cât și în interesul dezvoltării economiei naționale și ridicării nivelului de trai al poporului nostru muncitor.

Pe marginea acestui referat au fost purtate vii și bogate discuțiuni, la care au participat numeroși țărani muncitori. Aceștia au pus diferite întrebări referentului și au expus strădănițele lor personale pentru a smulge pământului recolte cât mai bogate. Din expunerile acestea s-a putut desprinde concluzia că este pe deplin posibil ca țăraniimea noastră muncitoare să realizeze recolte bogate la hectar, să sporească producția agricolă globală și producția agricolă marfă, ridicându-și an de an propriul ei nivel de trai.

Pentru aceasta, este necesar să se desrădăcineze metodele de muncă înapoiate, dăunătoare, care vlăguesc pământul și micșorează producția agricolă, — și să fie înlocuite cu metode agrotehnice înaintate, isvorite din știință, metode care dau puțină oricăru cultivator să sporească nemăsurat producția la hectar.

Cel care au folosit aceste metode au putut obține producții record de 4.800 kgr. porumb boabe la hectar (în gospodăria agricolă colectivă din satul Valda, regiunea Oradea), sau de 5.000 kgr. porumb boabe la hectar (în gospodăria agricolă colectivă din Nerău-Sinnicolaul Mare, regiunea Arad).

Pentru cunoașterea tuturor lucrărilor săvârșite de țărani muncitori din Sinnicolaul Mare în vederea obținerii unei recolte cât mai bogate la culturile de porumb, reproducem comunicarea făcută la consfătuire de țăranul Horga Gheorghe. El a spus: «Vă au să arăt cum am muncit noi ca să scoatem 5.000 kgr. porumb boabe la hectar. În primul rând, am făcut desmriștitul încă din vară. După desmriștit, în toamnă tractoarele de la S.M.T. ne-au făcut o arătură adâncă de 25—27 cm. Primăvara, cînd pământul s-a svîntat, am dat cu tirșitoarea, ca să distrugem crusta și să nivelăm terenul. După aceea, înainte de însămînțat, am dat cu cultivatorul. La 17 aprilie am început însămînțatul. După ce porumbul a ieșit și a făcut trei foi, am dat cu grapa peste locul însămînțat. La 8 zile, după ce am dat cu grapa am făcut prima prășită. Prima oară, am dat cu prășitoarea cu cai, apoi am prășit cu sapa, fiind seamă ca la nici un cuib să nu rămînă mai mult de două fire. Am prășit cu sapa de două ori, iar cu prășitoarea cu cai de trei ori. Pentru însămînțat am imprumutat sămînță de la gospodăria de Stat unde i s-a încercat puterea de încoțire».

Cuvintele simple ale acestui țăran muncitor demonstrează, cu o mare putere de convingere, ce înseamnă aplicarea metodelor științifice în lucrarea pământului și impun, pentru oricine, sarcina de a lupta pentru înlăturarea metodelor înapoiate în cultivarea porumbului: «însămînțatul pe mușchi» cu sămînță luată la întimplare și netratată, însămînțatul «cînd cîntă cucul», mușuroiții, etc.

II. Al doilea referat cu privire la măsurile ce trebuie luate pentru sporirea producției de cartofi, a fost susținut de *Nicolae Ștefan*, locțiitor al Ministrului Agriculturii și Silviculturii.

În prima parte a referatului D-sa a subliniat importanța cartofilor în economia națională ca aliment principal, materie primă industrială și cultură furageră. A arătat, apoi, că multe gospodării agricole colective, întovărășiri, gospodării agricole de Stat și gospodării individuale au obținut producții sporite de cartofi la hec-

tar și a combătut falsa teorie că ar fi existând în țara noastră regiuni unde să nu fie condiții favorabile pentru cultura cartofilor și pentru obținerea de recolte mari la hectar.

Au fost înfățișate pe larg: cum trebuie pregătit pământul, ce îngrășăminte cere cultura cartofilor, cum se face alegerea cartofilor de sămânță, cum se aplică metoda iarovizării, cum se face plantarea cartofilor, — stăruiind în mod deosebit asupra plantărilor de vară și a plantării cartofilor în cuiburi dispuse în pătrat, cum trebuie îngrijite culturile de cartofi și cum se face recoltarea lor.

În concluzie, vorbitorul a arătat că prin aplicarea măsurilor agrotehnice înaintate, producția la cartofi se poate mări de trei-patru ori față de recoltele medii de astăzi.

Trei lucruri sînt de reținut în legătură cu metodele agrotehnice înaintate privitoare la cultura cartofilor: iarovizarea, plantarea din vară și plantarea în cuiburi dispuse în pătrat. Sînt metode cu totul noi și folosirea lor a dus pînă la posibilitatea recoltării a 40.000 kgr. cartofi la hectar.

Îată și metodele de lucru folosite de Vasile Cîmpeanu, țaran muncitor cu gospodărie individuală din comuna Medieșul Aurit, regiunea Baia Mare, care a obținut 35.000 kgr. cartofi la hectar: «După ce am secerat griul, am desmiriștit cam la 5—6 cm. Toamna am pus la plug patru vite ca să pot ara la 18 cm. adîncime. În timpul iernii am lăsat arătura în brazdă. Am cărat gunoiul de grajd și l-am făcut grămadă în capul locului, ca să putrezească. Cînd s-a desprimăvărat și s-a svințit pământul, am intrat cu căruța și am împrăștiat gunoiul. Am arat apoi la mică adîncime și am pus cartofii cu sapa în cuiburi la 40 cm. cuib de cuib și 70 cm. lărgime între rînduri. Le-am lăsat apoi pînă au ieșit de un lat de mîna. După aceea am făcut o altă prașilă cu prașitoarea și apoi una cu sapa. La vreo două săptămîni am mai dat o prașilă, așa că am prașit în total de patru ori».

Precum se poate ușor constata, țaranul Vasile Cîmpeanu nu vorbește nimic despre alegerea cartofilor de sămînță, — care trebuie făcută chiar în timpul recoltării, alegînd din cuiburile cu rod mai bogat; el n-a făcut iarovizarea cartofilor, lucrare hotărîtoare pentru asigurarea unei recolte bogate; n-a plantat cartofii în cuiburi dispuse în pătrat, ceea ce ar fi ușurat munca de întreținerea culturilor; în sfîrșit, el a făcut o arătură, toamna, de numai 18 cm., în vreme ce tractorul ar fi putut scormoni pământul pînă la adîncimea de 25—30 cm. Dacă ar fi fost împlinite și aceste condițiuni agrotehnice este deasupra oricărei îndoieli că producția obținută de el la hectar ar fi fost cu mult mai mare.

III. Al treilea referat, cu privire la metodele ce trebuie folosite pentru sporirea producției la sfecla de zahăr, a fost prezentat de Marin Ștancu, locțiitor al Ministrului Agriculturii și și Silviculturii.

Vorbitorul a arătat, că sfecla de zahăr constituie materia primă pentru fabricile care produc zahărul, unul din cele mai importante alimente necesare omului. A arătat, apoi, însemnătatea ei deosebită ca plantă agricolă în asolament, deoarece contribuie la ridicarea producției la celelalte plante de cultură. Pentru aceea, este necesar ca suprafețele cultivate cu această plantă să crească în fiecare an.

În partea a doua a referatului său, vorbitorul s-a ocupat de condițiile de climă și de sol pentru cultura sfeclei de zahăr, precum și de zonele cele mai propice pentru cultura ei; iar în partea ultimă, s-a ocupat de agrotehnica sfeclei de zahăr, oprindu-se rînd pe rînd la: plante premergătoare, pregătirea terenului, arătura adîncă, îngrășămintele, salinarea soiurilor, pregătirea pământului primăvara înainte de semănat, tratarea sămînțelor cu soluții nutritive și iarovizarea lor, semănatul, lucrările de întreținere, etc.

Pe marginea referatului, participanții la consfătuire au purtat interesante discuțiuni și au făcut prețioase comunicări în legătură cu muncile săvîrșite de ei pentru a sili pământul să dea rod cit mai mult. Sînt vrednice de amintit mărturisirile țaranului muncitor cu gospodărie individuală Zberca Constantin, din comuna Belcești, regiunea Iași, care a obținut o recoltă de 9.000 kgr. sfecelă de pe un sfert de hectar. El a spus așa: «În vara anului 1952, am recoltat griul. După aceea, am trecut imediat la desmiriștit și am desmiriștit terenul la o adîncime de 5—7 cm. O lună mai tîrziu am cărat cca. 4.000 kgr. gunoi de grajd. Agrotehnica ne învață însă că la un hectar trebuie vreo 30.000 kgr. gunoi. Cum eu nu dădusem gunoi de ajuns, m-am dus la agentul de cultura sfeclei și am luat 150 kgr. superfosfat pe care l-am aruncat în teren, iar după aceea am arat la 18—20 cm. adîncime. Am mai pus 100 kgr. îngrășăminte odată cu sămînța pe care am umezit-o înainte. Am lă-

tar și a combătut falsa teorie că ar fi existând în țara noastră regiuni unde să nu fie condiții favorabile pentru cultura cartofilor și pentru obținerea de recolte mari la hectar.

Au fost înfățișate pe larg: cum trebuie pregătit pământul, ce îngrășăminte cere cultura cartofilor, cum se face alegerea cartofilor de sămânță, cum se aplică metoda iarovizării, cum se face plantarea cartofilor, — stăruiind în mod deosebit asupra plantărilor de vară și a plantării cartofilor în cuiburi dispuse în pătrat, cum trebuie îngrijite culturile de cartofi și cum se face recoltarea lor.

În concluzie, vorbitorul a arătat că prin aplicarea măsurilor agrotehnice înaintate, producția la cartofi se poate mări de trei-patru ori față de recoltele medii de astăzi.

Trei lucruri sînt de reținut în legătură cu metodele agrotehnice înaintate privitoare la cultura cartofilor: iarovizarea, plantarea din vară și plantarea în cuiburi dispuse în pătrat. Sînt metode cu totul noi și folosirea lor a dus pînă la posibilitatea recoltării a 40.000 kgr. cartofi la hectar.

Îată și metodele de lucru folosite de Vasile Cimpeanu, țaran muncitor cu gospodărie individuală din comuna Medieșul Aurit, regiunea Baia Mare, care a obținut 35.000 kgr. cartofi la hectar: «După ce am secerat griul, am desmiriștit cam la 5—6 cm. Toamna am pus la plug patru vite ca să pot ara la 18 cm. adîncime. În timpul iernii am lăsat arătura în brazdă. Am cărat gunoiul de grajd și l-am făcut grămadă în capul locului, ca să putrezească. Cînd s-a desprimăvărat și s-a svințit pământul, am intrat cu căruța și am împrăștiat gunoiul. Am arat apoi la mică adîncime și am pus cartofii cu sapa în cuiburi la 40 cm. cuib de cuib și 70 cm. lărgime între rînduri. Le-am lăsat apoi pînă au ieșit de un lat de mîna. După aceea am făcut o altă prașilă cu prașitoarea și apoi una cu sapa. La vreo două săptămîni am mai dat o prașilă, așa că am prașit în total de patru ori».

Precum se poate ușor constata, țaranul Vasile Cimpeanu nu vorbește nimic despre alegerea cartofilor de sămînță, — care trebuie făcută chiar în timpul recoltării, alegînd din cuiburile cu rod mai bogat; el n-a făcut iarovizarea cartofilor, lucrare hotărîtoare pentru asigurarea unei recolte bogate; n-a plantat cartofii în cuiburi dispuse în pătrat, ceea ce ar fi ușurat munca de întreținerea culturilor; în sfîrșit, el a făcut o arătură, toamna, de numai 18 cm., în vreme ce tractorul ar fi putut scormoni pământul pînă la adîncimea de 25—30 cm. Dacă ar fi fost împlinite și aceste condițiuni agrotehnice este deasupra oricărei îndoieli că producția obținută de el la hectar ar fi fost cu mult mai mare.

III. Al treilea referat, cu privire la metodele ce trebuie folosite pentru sporirea producției la sfecla de zahăr, a fost prezentat de Marin Ștancu, locțiitor al Ministrului Agriculturii și și Silviculturii.

Vorbitorul a arătat, că sfecla de zahăr constituie materia primă pentru fabricile care produc zahărul, unul din cele mai importante alimente necesare omului. A arătat, apoi, însemnătatea ei deosebită ca plantă agricolă în asolament, deoarece contribuie la ridicarea producției la celelalte plante de cultură. Pentru aceea, este necesar ca suprafețele cultivate cu această plantă să crească în fiecare an.

În partea a doua a referatului său, vorbitorul s-a ocupat de condițiile de climă și de sol pentru cultura sfeclei de zahăr, precum și de zonele cele mai propice pentru cultura ei; iar în partea ultimă, s-a ocupat de agrotehnica sfeclei de zahăr, oprindu-se rînd pe rînd la: plante premergătoare, pregătirea terenului, arătura adîncă, îngrășămintele, salinarea soiurilor, pregătirea pământului primăvara înainte de semănat, tratarea sămînțelor cu soluții nutritive și iarovizarea lor, semănatul, lucrările de întreținere, etc.

Pe marginea referatului, participanții la consfătuire au purtat interesante discuțiuni și au făcut prețioase comunicări în legătură cu muncile săvîrșite de ei pentru a sili pământul să dea rod cit mai mult. Sînt vrednice de amintit mărturisirile țaranului muncitor cu gospodărie individuală Zberca Constantin, din comuna Belcești, regiunea Iași, care a obținut o recoltă de 9.000 kgr. sfecle de pe un sfert de hectar. El a spus așa: «În vara anului 1952, am recoltat griul. După aceea, am trecut imediat la desmiriștit și am desmiriștit terenul la o adîncime de 5—7 cm. O lună mai tîrziu am cărat cca. 4.000 kgr. gunoi de grajd. Agrotehnica ne învață însă că la un hectar trebuie vreo 30.000 kgr. gunoi. Cum eu nu dădusem gunoi de ajuns, m-am dus la agentul de cultura sfeclei și am luat 150 kgr. superfosfat pe care l-am aruncat în teren, iar după aceea am arat la 18—20 cm. adîncime. Am mai pus 100 kgr. îngrășăminte odată cu sămînța pe care am umezit-o înainte. Am lă-

sau-o citeva zile și s-a uscat puțin. Sămînța mergea cam greu prin mașină. După citva timp, am tras printre rînduri prașila oarbă. După ce s-au ofilit bine buruienile, am făcut și rîritul pentru că sfecla crescuse mare. La o săptămînă după ce am făcut buchetațul, am făcut prașila întâia. Apoi am trecut la prașila a doua, cînd am dat ca supliment de îngrășămint azotatul de amoniu. A treia prașilă am făcut-o prin august».

Pe cine nu mișcă aceste mărturisiri simple ale țaranului Zberea Constantin din regiunea Iașilor, de bună seamă om sărac, de vreme ce n-a dispus pentru cultura sfecele de zahăr decît de un sfert de hectar, — dar care totuși știe să folosească atît de potrivit în vocabularul său termeni ca: agrotehnică, superfosfat și azot de amoniu! Prin munca și pricegerea sa, țaranul acesta a demonstrat că este posibil să se obțină recolte mari din terenurile cele mai sărace, căci: «nu există pămînt prost, ci numai gazdă slabă», iar «cel care vrea să cultive bine pămîntul, trebuie să-l iubească, pentru că dacă nu-l iubește tinjește ca un copil pe care nu-l iubește mama sa», — cum atît de puternic s-au exprimat alți doi țărani la această consfătuire a fruntașilor în agricultură.

*

Consfătuirea pe țară cu fruntași în cultura porumbului, cartofului și sfecele de zahăr a durat două zile, 5 și 6 martie 1954.

În seara care a despărțit aceste două zile, participanții la consfătuire au vizionat filmul documentar agrotehnic «Povestea patratelor verzi», realizat de studiourile sovietice. A fost o destindere instructivă documentarul ajutînd la înțelegerea deplină a modului cum trebuie aplicată însămînțarea în cuiburi dispuse în pătrat și avantajele pe care sistemul acesta le prezintă pentru toate culturile de plante prășitoare.

În seara încheierii lucrărilor acestei consfătuiri, Conducătorii Statului au luat din nou loc la masa prezidiului, iar d. *Gheorghe Apostol*, vicepreședinte al Consiliului de Miniștri, Ministrul Agriculturii și Silviculturii, a vorbit despre sarcinile care stau în fața țărănimii muncitoare și a tuturor oamenilor muncii din agricultură pentru asigurarea unui avînt puternic în producția tuturor culturilor agricole, pentru obținerea de recolte bogate.

După încheierea lucrărilor consfătuirii, în sala de recepție a Consiliului de Miniștri, în prezența Conducătorilor partidului și guvernului, a avut loc solemnitatea decorării unui mare număr de fruntași și specialiști din agricultură. Astfel, zece fruntași și specialiști au fost decorați cu Ordinul Muncii cl. I-a; 16 cu Ordinul Muncii cl. II-a; 25 cu Ordinul Muncii cl. III-a; iar 182 cu Medalia Muncii.

Participanții la consfătuire au adresat către toți muncitorii și specialiștii din agricultură o «Chemare», din textul căreia extragem:

«Vă chemăm să obținem recolte mai mari la toate culturile și în special la grîu, porumb, cartofi, legume, fasole, sfeclă de zahăr, floarea soarelui, fructe, struguri, bumbac, in, cîneapă și plante de nutreț.

În acest scop:

— vom asigura din timp pentru însămînțările din primăvară semințele necesare, semințe de sol, curățate și tratate;

— vom lua măsuri în vederea menținerii în terenurile agricole a apei provenită din topirea zăpezilor;

— vom grăbi de îndată ce pămîntul s-a svîntat, semănăturile și arăturile de toamnă, fînețele și pășunile;

— vom aduna și aduce pe ogoarele noastre cît mai multe îngrășăminte;

— vom executa la timp și în bune condițiuni arăturile și semănăturile de primăvară;

— vom introduce și extinde metoda de însămînțare în cuiburi dispuse în pătrat la porumb, cartofi, floarea soarelui și altele prășitoare;

— vom da o mare atenție îngrijirii cerealelor și în special grîului și porumbului;

— vom lărgi suprafețele cultivate cu fasole printre porumb;

— vom extinde cultura cartofului în regiunile cu ploi puțină ca Dobrogea și Bărăgan și în zona subcarpatică din Muntenia, Oltenia și Moldova și vom aplica pe scară largă metoda plantării de vară a cartofului;

— vom folosi din plin toate atelajele și uneltele, toate tractoarele și mașinile agricole».

Preoțimii noastre din mediul rural îi revine datoria sfântă de a sprijini străduințele Cirmuirii Statului pentru asigurarea unei recolte îmbelșugate în acest an. Aproape toată preoțimea aceasta are o obârșie rurală, astfel că munca ogoarelor este cunoscută tuturor din experiență proprie. Toți preoții noștri au arat și semănat, au grăpat și au prășit. Deavarma cu țărani, — țărani ei înșiși — preoții aceștia și-au agonisit cu trudă, pe ogoare, hrana lor. Se cuvine, pentru aceea, să nu precepească nici un efort și să ajute cu priceperea și experiența lor pe toți păstorii lor agricultori, să obțină recolte cât mai bogate spre binele și fericirea tuturor.

Un puternic indemn la lucru în direcțiunea aceasta îl pot afla preoții noștri în hotărârea altor muncitori, tehnicieni și ingineri din întreprinderile de Stat, cari au cerut învoirea să meargă la țară, pentru a ajuta pe truditorii de pe ogoare să dea norodului cât mai multe produse agricole. Infrățirea aceasta este mișcătoare și constituie o cheazășie din cele mai puternice pentru asigurarea unui succes deplin în marcea luptă pentru obținerea de recolte bogate la toate culturile.

Pilda aceasta să constituie un indemn și pentru preoțimea noastră din mediul rural, care păstorește credincioși plugari, căci rodnicia ogoarelor și de luminile pe care clerul nostru va ști să le aducă în această lucrare.

Pentru a sprijini lucrarea acestei preoțimi întru îndeplinirea sarcinilor ce revin în legătură cu această înaltă datorie patriotică, înalt Prea Sfințitul Patriarh Justinian a trimis în toate satele din cuprinsul Sf. Mitropolii a Ungro-Vlahiei «Pastorala», pe care o publicăm în corpul acestei reviste, cu înțelesul de a fi citită și tâlmăcită credincioșilor noștri plugari.

Centrul Eparhial este îndreptățit să preoții noștri vor ști să răspundă cum se cuvine chemării care li se face, atât din partea Conducerii Bisericii, cât și din partea Cirmuirii Statului.

SLUJITORII CULTELOR DIN CAPITALĂ ȘI MUNCILE AGRICOLE DE PRIMĂVARĂ

Preoțimea din raionul Tudor Vladimirescu a pornit cu entuziasm activitatea pentru sprijinirea campaniei agricole de primăvară, antrenând în această muncă și pe reprezentanții celorlalte culte.

Pentru a cunoaște precis obiectivele ce au de îndeplinit, la 16 martie a.c. s-au întrunit într-o consfătuire ținută la Școala Medie nr. 4 din calea Moșilor, la care au luat parte și dl. C. Coman, imputernicitul Ministerului Cultelor pentru raionul Tudor Vladimirescu, dl. I. Dumitrescu, delegat din partea Sfatului Popular al raionului, P.C. Protoiereu Dr. Traian Costea, Prot. Dr. Kreis, reprezentantul cultului romano-catolic, dl. V. Ștefănescu, reprezentant al cultului adventist, dl. Eugen Bodor, reprezentant al cultului neo-protestant penticostal și preotul C. Popescu, secretar al Protoieriei raionului Tudor Vladimirescu.

Consfătuirea a fost prezidată de P.C. Protoiereu Dr. Traian Costea, Protolereul raionului Tudor Vladimirescu, care în cuvântarea sa arată că în Patria noastră se duce o muncă susținută pentru un trai mai bun și un viitor mai fericit. Planul gospodăresc, întocmit pe 5 ani, se îndeplinește cu râvnă de către muncitorii dela orașe și de țărani dela sate, care se infrățesc în muncă, luându-se la întrecere pentru depășirea normelor. Înțelegând conducătorii ai statului, în ziua de 3 martie a.c. au publicat o Hotărâre cu privire la unul din factorii principali, de care trebuie să se țină seamă, și anume: problema agricolă și însămânțările din primăvara aceasta. Niciun pătec de pământ nu trebuie să rămână nefăcșămintat.

Biserica Ortodoxă vede în muncă un imperativ categoric. Mintuitorul Iisus Hristos a pus: «Tatăl Meu lucrează și Eu lucrez», iar Apostolul Pavel spune: «Cine nu vrea să lucreze, să nu mănince».

Înalt Prea Sfințitul Patriarh Justinian a dat, în fiecare an, sfaturi cu privire la muncile de primăvară, arătând că nu numai muncitorii, dar și preoții trebuie să muncească fără preget, fiind alături de aceștia, pentru prosperitatea Republicii Populare Române. În pastoralele I.P.S. Sale se dau sfaturi de cum trebuiesc făcute muncile agricole, și ce sprijin trebuie să dea preoții enoriașilor lor, pentru ca planul

agricol să fie îndeplinit la timp și în bune condițiuni, contribuind astfel la întărirea păcii și înțelegerii între popoare.

Înalt Prea Sfinția Sa conlucrează armonios cu conducătorii statului și mai ales cu academicianul P. Constantinescu-Iași, Ministrul Cultelor, care este reprezentat la consfătuire prin împuternicitul raional, dl. C. Coman.

În continuare, P.C. Sa asigură pe dl. I. Dumitrescu, reprezentant al Sfatului Popular, de întreaga azeziune a preoțimii din raion, la opera desfășurată în această direcție și cheamă pe cei prezenți la activitate intensă pentru aducerea la îndeplinire a Hotărârii Partidului și Guvernului din 3 martie a.c.

Dl. I. Dumitrescu, în calitate de tehnician agricol, dă celor prezenți lămuriri cu privire la obiectivele ce sînt de îndeplinit în acest sector de activitate al raionului Tudor Vladimirescu.

D-a arătat că, în Hotărârea din 3 martie a.c., se trasează oamenilor muncii **sancini** ce trebuiesc rezolvate și îndeplinite în cel mai scurt timp, în cece privește **problema agricolă**, care nu a putut să atingă nivelul celorlalte ramuri producătoare din țara noastră.

Că în agricultură, cei cari au înțeles să se alăture sectorului de stat, au cules rezultate frumoase. În sectorul individual, cu toate lămuririle aduse de tehnicieni, rezultatele nu sînt corespunzătoare.

Din experiența anilor trecuți s-a văzut, că acolo unde preoții au activat, au adus un aport puternic.

D-a arătat, în continuare, că în raionul Tudor Vladimirescu există o suprafață de 3.000 ha. teren agricol proprietăți individuale, și 400 ha. în sectorul de stat, în afară de 80 ha. terenuri virane, pe care deasemenea se pune o mare bază. Aceste suprafețe trebuiesc însămîntate în anul 1954, în așa fel încît să nu rămînă niciun petec de pămînt nelucrat.

Baza legumicolă a raionului T. Vladimirescu se compune din 520 ha. proprietăți individuale și 250 ha. în sectorul de stat. Din această suprafață, 500 ha. sînt proprietăți individuale sub 2 ha., și sînt situate pe lunca Dîmboviței. Aci se ivește greutatea de a face pe țărani să înțeleagă, că dacă vor cultiva legume pe terenul lor, vor avea un venit cu mult mai mare decît de pe urma altor culturi.

De asemenea, este absolut necesar a se lămurii cetățenii să respecte regulile agrotehnice, pentru a avea recolte cit mai bogate.

Dl. I. Dumitrescu îndeamnă pe cei prezenți, să lămurească pe cetățeni asupra lucrărilor ce trebuiesc efectuate de ei în primăvara aceasta:

Repararea uneltelor agricole, pregătirea semințelor cu respectarea metodelor și experiențelor făcute de Uniunea Sovietică.

Cetățeanul trebuie să curețe sămînța, să-i încerce puterea de germinație și să o trateze, pentru a nu fi atacată de insecte.

În afară de aceasta, el trebuie să fie gata cu fertilizarea terenurilor. Gunoiul de grajd, cenușa, molozul dela case și altele, nu trebuiesc aruncate, ci duse pe teren, cel puțin cu cîteva zile înainte de arat.

Aratul trebuie făcut la timp, după care urmează imediat semănatul, făcut în bune condițiuni, iar nu la întîmplare.

În problema terenurilor virane, dl. I. Dumitrescu arată că din cele 80 ha., cite există în raion, 32 ha. sînt situate pe lunca Borzeștilor, în Cioplea, și pot fi irigate. Acestea dau legume de o calitate excepțională.

Statul acordă înlensiri de bani, unelte, rogojini, scînduri, etc., celor care cultivă legume.

În încheiere, dl. I. Dumitrescu roagă pe toți cei prezenți să îndemne pe cetățeni, cu puterea și cu dragostea pe care o au, pentru binele Republicii Populare Romîne.

Preotul Gh. Stoenescu, dela parohia Dudești Cioplea I, expune situația din cuprinsul parohiei C. Sale, în care 50% din enoriași sînt muncitori agricoli. După ce arată importanța covârșitoare a executării, în bune condițiuni, a muncilor agricole, C. Sa raportează că preoții parohiei Dudești Cioplea I, au început de mîlt campania de lămurire a enoriașilor în această privință și sînt în plină desfășurare a ei. În același timp duc muncă de lămurire cu privire la întovărășire.

Sfătuirea enoriașilor se face prin predici în biserică, precum și prin convorbiri individuale. Activitatea PP. CC. lor vizează și identificarea terenurilor virane necultivate anul trecut.

Au mai luat cuvîntul: Pr. Sterile Ianuli dela parohia Dudești Cioplea II, care cere lămuriri tehnice, și Pr. Nicolae Tomescu dela parohia Sf. Ștefan Călărăși, care

arată că unele terenuri virane fiind neimprejmuite, culturile de pe acestea sînt expuse stricăciunilor.

P.C. Protoiereu Dr. Traian Costea, în cuvîntul de încheiere a consfătuirii, arată că din această consfătuire au reeșt anumite concluzii, care sînt totodată și sarcini ce trebuiesc aduse la îndeplinire. Acestea sînt următoarele:

1. Preoțimea ortodoxă să activeze intens pentru lămurirea enoriașilor în legătură cu însămințările de primăvară, dînd citire pastoralei I.P.S. Patriarh Justinian din 14 Martie 1954.

2. Să se alătore la acțiunea dusă de Sfatul Popular al raionului, colaborînd sincer și devotat, cu autoritățile locale agricole și raionale. Să fie în legătură permanentă cu acestea, pentru a cunoaște obiectivele practice ce sînt de îndeplinit.

3. Preoții trebuie să fie pregătiți pentru a da enoriașilor toate sfaturile necesare bunului mers al muncilor agricole. De aceea, să-și însușească fără zăbavă cunoștințele agrotehnice, pentru ca astfel să se poată îndemna temeinic enoriașii să folosească metodele de muncă înaintate ale științei agrotehnice, care asigură dobîndirea unor recolte îmbelșugate.

4. Tot timpul campaniei agricole de primăvară, predicile ținute în biserici vor fi actualizate, arătîndu-se importanța muncilor agricole de primăvară, pentru economia țării și buna stare a oamenilor.

5. Preoții vor curăți și îngriji cunțile bisericilor sau grădinile înconjurătoare, cunoscut fiind că acestea constituie cartea de vizită a spiritului gospodăresc.

6. În vizitele pastorale sau la întîlnirile cu enoriașii, preotul va folosi orice prilej spre a-i îndemna la muncă activă pentru îndeplinirea planului agricol și pentru ca terenurile din jurul casei, ca și cele virane, să fie cultivate.

7. În Comitetul de luptă pentru pace, preotul va lua cuvîntul în legătură cu Hotărîrea din 3 martie a.c. a Consiliului de Miniștri și Partidului Muncitoresc Român.

8. Acei dintre credincioși pe care organele locale li vor evidinția ca frunțași în muncă, vor fi dați exemplu și în biserică în fața enoriașilor.

9. Pentru coordonarea activității, preoții vor face rapoarte scrise săptămînal, cu privire la realizările în acest domeniu.

Preoții prezenți la consfătuire ca și reprezentanții celorlalte culte, vîd în problema pusă, o datorie patriotică și o contribuție la apărarea păcii; ei își însușesc cu entuziasm sarcinile trasate de P.C. Protoiereu Traian Costea, luîndu-și obligația de a activa în mod organizat, lămurind pe credincioși, despre importanța esențială a muncilor agricole și însămințărilor de primăvară, cunoscut fiind că timpul este înaintat, iar lucrările care se cer trebuiesc făcute fără întîrziere.

Pr. C. POPESCU

STUDII ȘI CERCETĂRI

SCHITUL DELA PEȘTERA IALOMIȚEI

În postul Paștelui, din anul 1508, într-una din zilele lui april, Radu cel Mare — Domnul Țării Românești — închidea ochii, trecînd într-acele veșnice. Dacă va fi murit cu mulțumirea că-și văzuse înălțată minunata minăstire dela Dealul și că pusese bună orînduirea în treburile Bisericii, n-a avut fericirea de a vedea ieșit de sub teascurile tipografiei meșterului călugăr Macarie, Liturghierul slavon, — prima carte tipărită în cuprînsul românesc, operă ce va fi terminată abia în toamna aceluiași an, la 10 noiembrie.

Moartea bătrînului și bunului Radu cel Mare era așteptată de cităva vreme și cu multă îngrijorare, atît de boierii țării, cît și de ungurii vecini. Se știa că turcii urmăresc să pună domn pe un pretendent din neamul Drăculeștilor (urmași ai lui Vlad Dracul — 1436-1446), credincios lor, — Mihnea sau Mihail. Acesta avea de partea sa, dar numai în măsura în care îi legau interesele față de turci, pe boierii craiovești, Pîrvuleștii.

De altă parte, alți boieri, care se sprijineau pe relațiile lor cu ungurii, pîndeau mișcările dela Dunăre și informau pe sibieni de intențiile turcilor. Acești boieri, sprijiniți de unguri, voiau să ridice domn, la moartea lui Radu cel Mare, pe Danciul, fiul lui Basarab cel Tânăr, zis și Tepeleuș, care era din neamul Dăneștilor (urmași ai lui Ion II — 1420-1431).

Deci, anul 1508 avea să fie din nou un an tragic; țara împărțită în cele două grupe de boieri, care reprezentau interesele celor două neamuri rivale — și totuși amîndouă coborîtoare din Basarab cel Mare, întemeietorul Țării Românești, — sprijinite, unul de turci și altul de unguri.

În adevăr, abia închise obosiți ochi bătrînul și piosul domn, cînd turcii trecură Dunărea și, informați că pretendentul Danciul se află în părțile Brașovului, prădară crunt Țara Birsel. Era un avertisment pentru toți cei ce susțineau pe pretendentul Danciul, dincolo de munți.

Și astfel, la retragerea lor de pe meleagurile noastre, turcii lăsașu domn al Țării Românești pe Mihnea, care avea să fie numit și cunoscut apoi pînă în zilele noastre, sub denumirea de «cel Rău», așa cum tatăl lui fusese numit «Tepeș», iar bunicul «Dracul».

Și întocmai ca și tatăl său, numit de turci și apoi trecut de partea ungurilor, Mihnea caută să se împace și să se înțeleagă cu ungurii. În adevăr, abia trecură două luni dela instalarea sa în domnie prin turci, cînd noul și crudul domn scria dela Argeș — la 5 iunie 1508 — sașilor din Sibiu, că toate cetățile țării sînt în minile lui, și — destul de abil — mulțumea regelui pentru tot binele ce-i făcuse pe vremea cîl pîrbeșe, în zilele-i vitrege, prin Ungaria.

În anul ce a urmat (1509), Mihnea trimise la unguri, în vederea încheierii tratatului de prietenie cu aceștia, pe un om de mare autoritate și cu multe relații, Mitropolitul Maxim, din neamul prinților sîrbi, — Brancovici. O nepoată a acestui Maxim a fost doamna lui Neagoe Basarab, — Despina Mîlița.

Maxim și-a adus la îndeplinire misiunea, dar simțînd că noul domn nu-l agrează, nu s-a mai întors în țară, oprindu-se în Serbia.

În aceste noi împrejurări, Pîrvuleştii — ambiţioşii boieri ai Craiovei, — mereu în bune raporturi cu turcii de la Dunăre, intrară în conflict cu Mihnea, împotriva căruia susţinură un contra-candidat, pe Vlăduţ — fiul lui Vlad Călugărul. Aflînd de complotul astfel urzit în juru-i, Mihnea ucise cu multă cruzime, amintînd faptul: asemănătoare ale înaintaşilor săi, pe mulţi din boierii ţării, bănuîţi că sînt partizanii lui Danciu sau ai lui Vlăduţ. Aşa au pierit atunci, printre alţii, vestitul boier Calotă, Badea Paharnicul şi Danciu Armaşul, — ca să ne oprim la cei mai reprezentativi dintre boierii cu vază ai timpului.

Pîrvuleştii, speriaţi de actele sîngeroase ale domnului şi urmăriţi continuu, se adăpostiră în sudul Dunării, unde informară pe turci de actul de trădare săvîrşit de Mihnea prin încheierea tratatului cu ungurii, precum şi de toate nemulţumirile stîrnite în rîndurile boierilor ţării. Turcii au fost convinşi de boierii olteni, pe care i-au trimis înapoi peste Dunăre cu un alt domn, Vlăduţ, pe care-l însoţea şi-l sprîjinea o armată turcească.

Ciocnirile ce vor fi avut loc între Mihnea şi turci nu le cunoaştem prea bine. Ştiut lucru este că, Mihnea cel Rău, «pentru cumpîirea şi tirănia sa cea prea mare fugărindu-se din domnia muntenească au fugit în Sibiu», în vreme ce fiul său Mircea dădea ultima luptă cu Pîrvuleştii, susţinătorii lui Vlăduţ, sub zidurile ctitoriei acestora, pe care a prădat-o şi a ars-o, — minăstirea Bistriţa, în dealurile vilcene ale Olteniei.

După această ispravă, despre care multă vreme s-a vorbit, Mircea trecu şi el munţii şi sosi la Sibiu, unde se adăposteau Mihnea şi Voica Doamna, împreună cu o parte din boierii credincioşi fugariilor.

Fuga lui Mihnea la Sibiu se pare a se fi întîmplat în luna lui februarie 1510, şi nu mult după aceasta, la 12 martie din acelaşi an, fugarul domn, care «se lăsase de legea grecească şi se făcuse de legea lătinească», — de altfel se cunoaşte înclinarea spre catolicism a Drăculeştilor — cădea lovit de moarte, prin mîna ucigaşă a duşmanilor săi personali, Dumitru Iacşici, Danciu Tepeuş — pretendentul la domnie din 1508, — Aibu Văstierul şi alţi cîţiva.

Asasinatul se săvîrşise chiar pe treptele bisericii catolice din Sibiu, cînd Mihnea mergea la slujba Sfintei Liturghii, în ziua de Sfîntul Grigore I Papa, — cum notează o cronică a timpului.

Moartea lui Mihnea cel rău a stîrnit multă emoţie în cetatea Sibiului, cu atît mai mult cu cît familia fugarului avea protecţia regelui. În zarva şi indignarea produsă, Mircea, fiul domnului asasinat, răzbună moartea tatălui său, ucigînd atît pe Danciu, cît şi pe Dumitru Iacşici.

Şi după ce «Mihnea cu cîinste se îngropă în biserica Sîntei Cruci a Dominicanelor», unde pînă astăzi o piatră sepulcrală arată locul unde se odihnesc oasele nenorocitului domn pribeg, regele Vladislav II al Ungariei luă sub protecţia sa întreaga familie a lui Mihnea, adică pe Voica Doamna, pe tînărul fiu Mircea şi pe cîţiva boieri, printre care se citează Stoica, o figură mai proeminentă a curţii în sărăcăcios refugiu.

*

În legătură cu această scurtă şi tragică domnie a lui Mihnea cel Rău, se pomeneste o veche legendă, pe care călugării bătrîni dela schitul Peştera Ialomîţa o povesteau, acum 30-40 ani în urmă, drumeţilor ce-şi găseau adăpostul unei mîncări în sărăcăcioasele chilii de pe valea superioară a Ialomîţei.

Se spune că Mihnea Vodă, pe vremea cînd se lupta cu turcii şi cu boierimea olteană, care ridicaseră un alt domn în locu-i, a răătăcit prin munţii Bucegi. Şi aici, auzînd dela ciobani că într-o peşteră de sub Obîrşia Ialomîţei se află o vestită vrăjitoare, care spune fără greş viitorul omului, domnul a luat cu sine un cioban, drept călăuză, care să-l ducă pînă la locul cu pricina.

A sosit după scăpătutul soarelui, cînd deasupra Strungii Branului cerul era sîngerat în roşul asfîntitului.

Vodă a descălecat în vale şi, singur, a pornit pe o cărăruie ce suia pe marginea apei, pînă pe un mic tăpşan, de unde se deschidea gura unei peşteri.

Obosit de lungul drumului făcut, dar mai cu seamă de greul păcatelor săvîrşite, Vodă Mihnea ceru babei vrăjitoare să-i spună ce-i vor aduce zilele de mîine. Vrăjitoarea l-a privit lung; a tăcut o clipă; l-a privit din nou şi, de data aceasta privirea babei s-a turburat. A început să-i vorbească şi, cu glasul spart ca de ceanugit, cuvintele de groaznică ameninţare au pornit să curgă. I-a prezis a sfîrşit

năpraznic și apoi au pornit blesteme peste blesteme, care au scos din minți pe Mihnea. Inebunit, cu minile încețate în păr-u-i răvășit, a rupt-o la fugă pe drumul pe care venise. Și așa, fără să mai știe de sine, a tot fugit prin grohotișuri, peste ponoare și văi, prin țancuri și chei, afundându-se într-o pădure, unde a căzut frint de oboseală și spaimă.

Spre ziua l-au găsit niște ciobani din Râșnov; l-au ridicat aproape mort și l-au dus la stina lor, unde Mihnea Vodă și-a venit în fire.

Ce-l va fi spus vrăjitoarea n-a aflat nimeni prea bine și nici cauza blestemelor. Știut este însă faptul că Mihnea Vodă a orînduit la câteva zile, ca să se facă acolo unde întâlnește pe vrăjitoare, la gura peșterii — în grota, de atunci numită a lui Mihnea Vodă — un schit de lemn, în care au fost așezați să slujească niște bătrîni călugări.

Ce va fi adevărat din această legendă, acum aproape necunoscută chiar călugărilor dela schitul Peștera, nu putem ști.

Bănuim că schitul lui Mihnea cel Rău va fi ars și din nou înălțat în mai multe rânduri, el fiind construit din birne de brad, îmbrăcate de sus pînă jos în șite frumos cioplite.

Mențiuni mai vechi de sfîrșitul secolului al XVIII-lea nu se cunosc pînă în prezent, cu privire la acest schit. Din vremea aceasta (1793), avem știrea păstrată de un sas din Sibiu, anume I. Kleinlauf, care, făcînd descrierea unor munți și peșteri din Țara Bîrsei, menționează această peșteră, care «are o capelă, unde de cîtva timp un călugăr și cîțiva pustnici» locuiesc aici, departe de lume.

Pentru începuturile secolului al XIX-lea, știrile abundă. Știm bunăoară că în 1818 a ars complet schitul, care pe atunci se afla mai înlăuntrul grottei (cam cu vreo 10 m. mai în interior), față de schitul din zilele noastre. Și iarăși tradiția spune că schitul ars la 1818 era foarte vechi; este însă greu de presupus că ar fi fost construit în secolul al XVI-lea, prin Mihnea cel Rău.

La 1819, după focul pustiitor din anul anterior (1818), s-a ridicat un schit nou și, mai în față, pe temeliele cărui s-au ridicat construcțiile din secolul nostru, în urma altor prîjoluri întîmplute.

Amintirea construirii schitului din 1819 este păstrată de o pisanie — în bună parte ștearsă de ploaie — scrisă pe peretele sudic al grottei, la o înălțime de aproximativ 15 m. Iată cuprinsul: «Făcut acest schit de Popoa Gheorghe, Ion Baltag și Ieromonach Ghironțe în locul (urmează un rîd și jumătate spălat de ploaie)... la 1819».

Mai jos ceva și mai la stînga, citim:

«Însemnarea de cînd am servit în schitul Peștera la leatul 1840 și am șezut pînă în leatul 1861, Ieronim Ieromonahul, cu multe scribe pentru păcatele mele».

Ieromonahul Gherontie, menționat în prima pisanie, a fost și primul stareț al schitului, în noul șir al stareților de aici, păstorind dela 1819-1830; iar Ieronim Ieromonahul, menționat în a doua pisanie, a fost al treilea stareț dela Peștera, pe care a chivernisit-o între 1841-1861. Între cele două conduceri ale schitului, prin Gherontie și Ieronim, a gospodărit ca al doilea stareț, Paisie Ieromonahul, între 1830-1841.

Pe vremea cînd își începuse aici păstorirea Ieronim Ieromonahul, un călător englez — John Paget — a vizitat (în jurul anului 1841) schitul Peștera, despre care îndepărtatul drumeț a notat cele ce urmează:

«La întretăierea prăpastiei se arată o potecă și o porțiță, care te duce, cu pericolul vieții, pe virful unei stînci, unde se vede o cruce. Trecurăm porțița și cățărîndu-ne pe poteca aceasta, venim pînă în dreptul grottei și a pustniciei din Bucegi. Ei cu puțință să se găsească o creatură omenească, care să locuiască într-un asemenea loc sălbatec? — fu întrebarea noastră a tuturor.

«Și iată că ajunserăm la Peșteră și la șirul mărunț al chiliilor. Căluza noastră ciocăni la poartă și un bătrîn călugăr ne ieși înainte; după ce ne cercetă asupra scopului vizitei noastre, ne ură bun sosit în limba lui valahă, invitîndu-ne în interiorul pustniciei. Acolo, înlăuntrul Peșterei, găsirăm o micuță capelă ortodoxă și alte două căsuțe de lemn, cu chiliile pentru 7-8 pustnici...».

Urmașul lui Ieronim Ieromonahul, în stăreție, a fost Ieromonahul Gherasim (1861-1894), care se afla însă în acest schit încă de pe la 1844, ceace arată că el și-a făcut ucenicia în timpul cît a condus predecesorul său în egumenie. Gherasim a fost o figură de seamă printre călugării acestui schit: era un om înalt, era primitor, cu un veșnic suris pe față și-și făcuse o serie de prieteni și admiratori printre călătorii pasionați ai frumuseților din Bucegi.

Un vrednic stareț — al cincilea în ordinea stareților cunoscuți dela 1819 încoace — a fost Ieromonahul Ieronim II (1894-1921), care cu puține mijloace a ridicat Schitul Nou, pe malul stîng al Ialomiței, în poiana de sub Colțul lui Nicodim și la poalele pădurii Cocora. Noua ctitorie, sfințită în ziua de 17 septembrie 1911 — după o muncă de șase ani —, era alcătuită, în afara schitului, și de un rînd de chilii. În anii care au urmat, s-au mai adăugat aici alte două rînduri de chilii, un grajd și un atelier de dulgherie, unde a meșterit cu pricepere, rivnă și multă osteneală blindul monah Leonida, prietenul de vorbă al atîtor turiști — astăzi și ei destul de bătrîni — cărora le povestește simplu și în puține cuvinte legenda pomenită mai sus și cite ceva din modestele vieți ale călugărilor ce se odihnesc astăzi sub crucile răzlețe și sărăcicioase din jurul schitului.

Drumeții plaiurilor din munții Bucegi, au binecuvîntat opera Ieromonahului Ieronim și a părintelui Leonida, căci ani de-a rîndul chiliile dela Schitul Nou au oferit găzduire turiștilor, în vremea în care nu mai exista altă casă de adăpost în Bucegi, în afara vechii case de pe valea Mălăeștilor, — dincolo de virful Omul, pe versantul nordic al masivului.

Lunga păstorire a Ieromonahului Ieronim se încheie în 1921, după o activă gospodărire de douăzeci și șapte de ani (1894-1921).

După moartea lui au venit timpuri grele; călugării schitului o duceau în tot mai multe lipsuri; aspectul sălbătic și îmbrăcămintea sărăcicioasă se armonizau tot mai jalnic cu murdăria și dărăpănarea chiliilor, pe care turiștii le acceptau cu resemnare, atunci cînd nu mai aveau loc la numeroasele case de adăpost, ridicate pe tot lungul văii, pînă la Bulboci...

Anul acesta însă, trecînd ca în fiecare an pe la schitul Peștera, am găsit aici — spre satisfacția ochilor și mulțumirea sufletului — un adevărat șantier.

Noul stareț, părintele Atanasie Tabacu se străduia alături de meșterii și de călugării mai în putere, la construcția unei frumoase locuințe, cu puternică temelie de piatră, încăpătoare, sănătoasă și aspectuoasă, în locul vechilor chilii, pe care le știam dărăpănate de ani de zile.

Și mina părintelui Atanasie am văzut-o în curățenia interioară a celor două schituri, ca și în cele două locuințe dela Schitul Nou, în împrejmuirea locului ce aparține schitului, în marcarea și limitarea aleilor ce conduc la Schitul Nou, ca și în frumusețea florilor ce împodobesc împrejurimea în întregul ei.

Și aici, I.P.S. Patriarh Justinian, care la sfîrșitul acestui an a mers pe drumul greu al muntelui să vadă rodul muncii noului său stareț dela Peștera, are meritul de a ști să aleagă omul potrivit pentru opera ce urmează a fi înfăptuită.

Noua ctitorie va fi un loc de odihnă, de reculegere și de o mai strînsă legătură a drumețului ce va poposi aici, cu minunata operă a Domnului, în mijlocul frumuseților pe care le oferă Bucegii. Inclinarea frunții celui în trecere pe aici, cînd sunetul clopotului dela schit va vesti ceasul Vecerniei, va fi o armonioasă exteriorizare a vibrației sufletului uimit de micimea insului în fața grandioasei opere dumnezeiești: Muntele!

Și fie ca lucrările ce se vor ridica aici să fie binecuvîntate mulți ani de generațiile ce vor să vină după noi!

R. ILIE

VIAȚA BISERICESCĂ ÎN CUPRINSUL MITROPOLIEI

ARHIEPISCOPIA BUCUREȘTILOR

SFINȚIREA BISERICII DIN SATUL VARLAAM

Ca florile în primăvară, se înalță multe, tot mai multe peste întreg cuprinsul țării noastre, lăcașuri de închinare Domnului, grăitoare mărturie a deplinei libertăți religioase de care se bucură cultele din Republica Populară Română.

Astfel și în satul Varlaam, comuna Copăcenii, raionul Vidra, regiunea București, s-a ridicat, numai în cițiva ani, prin străduința unui mic număr de credincioși la osteneala cărora s-a adăugat mărinimosul ajutor al Înalt Prea Sfințitului nostru Patriarh Justinian, o frumoasă biserică închinată «Celeia ce întră adormire lumina nu a părăsit», albă ca un ghiocel pe cimpul verde, făclie aprinsă în taina serilor de priveghere, înfiptă ca într-un stfeșnic împărătesc, în dealul Copăcenilor, ce străjuește mănoasa luncă a riului Argeș.

Sfințirea ei s-a săvîrșit, cu incuviințarea Înalt Prea Sfințitului Patriarh Justinian, duminică 4 octombrie anul trecut, de către Prea Sfințitul Episcop Dr. Antim Nica, Vicar al Sfintei Patriarhii și un sobor de preoți, în frunte cu înimosul și neobositul Protolereu al raionului Vidra, Constantin Gh. Păunescu, precum și doi diaconi dela Catedrala Sfintei Patriarhii.

Impresionantă și plină de rezonanțe duhovnicești a fost slujba sfințirii. Cînd glasul Prea Sfințitului Arhieru a răsunat chemînd Duhul Sfînt peste acest lăcaș învăluit în rogoale de fum de smîrnă și de tămîie binemiroitoare și înfășurat în cenușul cerului de toamnă, inimile credincioșilor au fost cutremurate, ochii s-au umezit și o adiere sfință a trecut peste capetele creștinilor ca o undă de vînt peste lanuri, inclinîndu-le în miădioase închinăciuni.

Și ritualul sfințirii de afară trece înlăuntru, unde Prea Sfințitul, îmbrăcat în albul nevinovăției Ingeresti, împlinește sfințirea. Acum se dă citire în fața credincioșilor veniți de prin toate satele vecine, pisaniei: «Sfințitu-s-a această biserică în anul al VI-lea al Republicii Populare Romîne și al V-lea de arhipăstorie a Înalt Prea Sfințitului și Prea Fericitului nostru Patriarh Justinian...», care apoi este îngropată în ceară curată în piciorul Sfintei Mese.

Și la sfîrșitul celei dintii Sfinte Liturghii ce a înflorit în acest nou lăcaș, Prea Cucernicul Protolereu Constantin Păunescu, într-o vibrantă cuvîntare evidențiază munca încordată a credincioșilor cari, alături de parohul lor, preotul Teodor I. Nicolae, au trudit la ridicarea acestei biserici în ale cărei diptice, cel dintii ctitor este Înalt Prea Sfințitul Patriarh Justinian, care le-a întins mîna îmbeșugată de darul — lei 100.000 — ce se cerea prin Prea Cucernicia Sa, pentru desăvîrșirea acestui dumnezeesc lăcaș. «Căci unde credincioșii se pornesc la lucru și din răspuțeri se străduiesc, acolo nu întîrzie să sosească ajutorul Înalt Prea Sfințitului Patriarh», a grăit Prea Cucernicu Părinte Protolereu. C. Sa mulțumește Prea Sfințitului Epis-

cop Dr. Antim Nica, pentru oboseala de a fi venit în mijlocul credincioșilor de aici să le sfințească biserica și îi roagă să ducă Înalt Prea Sfințitului Patriarh Justinian călduroasele mulțumiri și neîmpuținata recunoștință a obștei credincioșilor din Varlaam pentru neprețuitul ajutor ce le-a dat în clipele cele mai critice ale zidirii bisericii lor.

Cucernicul Părinte paroh face istoricul ridicării acestei biserici, ai căror ctitori sînt toți cei cari s-au ostenit la zidirea ei și nu ca pînă ieri, boierii cari exploatau țărănimea și apoi se împăunau fondatori și ctitori ai celor mai de seamă instituții și biserici.

După aceasta, unul dintre credincioși rostește cuvînt de laudă lui Dumnezeu și dă mulțumire Înalt Prea Sfințitului Patriarh Justinian că le-a ajutat să-și vadă împlinită dorința lor sfîntă.

Apoi, Prea Sfințitul Episcop Dr. Antim Nica, rar și limpede, prin cuvînt plin de înțelepciune duhovnicească și mireasmă biblică, prinde a grăi din suflet, sufletelelor credincioșilor despre puterea cea mare a învățăturii Domnului nostru Iisus Hristos, dragostea cu binecuvîntatele ei roade, dreptatea și pacea, între oameni și popoare.

Prea Sfinția Sa împarte tuturor — preoți și credincioși —, în numele Înalt Prea Sfințitului Patriarh Justinian și al Prea Sfinției Sale, arhieresti binecuvîntări.

Și credincioșii, adînc impresionați de slujba sfințirii bisericii, se întorc la casele lor, făcîndu-se puternic ecou al acestei mărețe fapte creștinești, zămislită într-un regim de democrație populară, cu deplină libertate religioasă și trainică pace.

Diacon A. IACOBEANU

POSTURI VACANTE

Se publică, spre a fi ocupate de noi titulari, următoarele posturi de preot, cu termen pentru depunerea cererilor și actelor, de 30 zile dela data apariției numărului prezent din «Glasul Bisericii»:

1. Postul de preot II dela parohia Sf. Ecaterina, orașul Ploești.
2. Postul de preot II dela parohia Drajna de Jos, raionul Teleajen, regiunea Ploești.
3. Postul de preot paroh dela parohia Pantazi, raionul Cricov, regiunea Ploești.
4. Postul de preot paroh dela parohia Țăndărei Gară, raionul Fetești, regiunea Constanța.
5. Postul de preot II dela parohia Țăndărei Gară, raionul Fetești, regiunea Constanța.
6. Postul de preot dela parohia Gheboeni, raionul Țirgoviște, regiunea Ploești.

CUPRINSUL

Pagina

Pastorala I.P.S. Patriarh Justinian în legătură cu muncile agricole de primăvară (nr. 2888/1954	131
Sarcinile preoțimii în legătură cu Pastorala nr. 2888/954 a I.P.S. Patriarh Justinian	135

INDRUMARI PASTORALE

<i>Pr. Gr. Burhușanu</i> , La Duminica IV-a din Post	137
<i>Pr. Ovid Constantinescu</i> , Parabola Semănătorului	141

PENTRU APARAREA PACII

<i>Pr. Nicodim Bețea</i> , Preotul — om al păcii	145
<i>D. V. Sădeanu</i> , Căile Păcii	150
-- Slujitorii Cultelor și acțiunea partizanilor păcii pentru destinderea încordării internaționale	156

PENTRU O RECOLTA BOGATA

-- Constatuirea pe țară cu fruntașii în munca ogoarelor	164
<i>Pr. G. Popescu</i> , Slujitorii cultelor din Capitală și muncile agricole	168

STUDII ȘI CERȚETARI

<i>R. Dia.</i> Schitul dela Peștera Ialomitei	171
---	-----

VIAȚA BISERICIASCA IN CUPRINSUL MITROPOLIEI

<i>Diaf. A. Iacobeanu</i> , Sfințirea bisericii din satul Varlaam	175
Posturi vacante	176

**TIPOGRAFIA INSTITUTULUI BIBLIC ȘI DE MIȘIUNE ORTODOXA
BUCUREȘTI**